

Fábián Péter

**MECSEKI TIGRIS,
VAGY AMIT AKARTOK
- megíratlan dráma két részben -**

MECSEKI TIGRIS, VAGY AMIT AKARTOK

- megíratlan dráma két részben -

SZEREPLŐK

MELPOMENÉ, Múzsza	- Herczeg Adrienn
THÁLIA, a húga, Múzsza	- Vlasits Barbara
SCHWARTZ, halmozott helyzetű csibész	- Urbán Tibor
BIZTOS ÚR, eufém helytartó	- Piti Emőke
MINISZTERELNÖK ÚR, miniszterelnök	- Horváth Szabolcs
PARABASZISZ, vak látó	- Stenczer Béla
NARRÁTOR, karvezető	- Formán Bálint
KARAKTEREK KARA, karakterötletek gyülekezete	- Götz Attila
(Narrátor kettő, egy Meleg Néző, Omlett, lány királyfi,	- Arató Ármin
Fatima, az első magyar fa'afafine, Kiss Zoltánné,	- Bach Zsófia
Michael, a szerecsen télapó, Agyfasz, az allegorikus fickó,	- Bera Márk
Ajtony, a vak sólyom és még sokan mások)	- Bergendi Barnabás

Játszódik Lóbuszon, Kútfő környékén, talán most, vagy soha.

Íródott Arisztophanész modortalanságában, szabadon.

Mottó:

"Amiről nem beszélünk, az nincs."

/Kádár János/

I. felvonás

1. jelenet - Prologosz

Gefin Géza kortárs magyar drámaíró agyában vagyunk, Lóbusz birodalmában, annak is fővárosában, Kútfőn. A színpad közepén emelkedik Lóbusz legszakraálisabb pontja, a Kút. A kút vizében könyököl Miniszterelnök úr. Szemmel láthatóan gondterhelt. Némi habozás és nyakkendő-igazítás után megszólítja a nézőket.

MINISZTERELNÖK ÚR

Tisztelt Országgyűlés, Barátaim, s ti mind!

Féltem hazám, aligha tudjátok, mitől.

Én is csak oly sok év után jöttem reá.

Engedjétek ma élesen szólalnom itt.

Nagy férfiként állok államunk előtt.

- Nem túlzok én, midőn imígy fogalmazám -

Hazánkban ép a nemzet-egység és szilárd.

Bizalmat és erőt adott a nép, s miért?

Bizalmat és erőt cserébe várt, s kapott.

Megvédtem én hazám, a drót, tudom, kitart,

Nekünk behódol már Nyugat, s a nagyvilág!

Tettvágy, alázat és hit éltetett, hazám!

De mégis egy hibát, jaj, elkövettem én.

Amíg piciny hazám, teérted harcolék,

Éppen hazám szabad jogát nem éltetém!

Hatalmam árt neked, szabad gondolkodás!

A cél nemes hiába volt, elért a gőg!

Morálisan megsemmisült magyar hazánk,

A gyűlölet magyarnak életforma lett.

Hittem, hogy ők a bűnösök csak: libsiék,

De mindig az felel, ki épp hatalmasabb!

Beszédem úgy indult: hazám be féltem, és

Elárulom miért, hasadjon hát e szív:

Nem bírva már a bűnt mi nyom: lemondok én.
Édes magyarhon, esdek, ó, bocsánatért!

Mocorogni kezd valaki a nézőtéren.

SCHWARTZ

(félhangosan)

Milyen szar ez? Te jószagú...anyám segíts!

MINISZTERELNÖK ÚR

(sírással küzd)

Elkúrtam én is, és nem is kicsit, komák:
Hazudtam éjjel és ajaj, reggel, biz' ám!
Zsebhitler és törökbasa, spur voltam én,
De mentsen engem és egész bandám a tény:
Már rég tudom, hogy aljas és barom valék!
A trónt, ha lenne más, ki illenék belé,
Rásóztam is vón, isten engem ugy segítj!
De hát köröttem annyi balfasz, s senki más!

SCHWARTZ

Botrány!

MINISZTERELNÖK ÚR

(kitör belőle a hisztérikus sírás)

Szarul, de tettem én a dolgomat, mi kell!
A legkisebb rossz voltam én, az én anyám!
És most elénekeljük azt a kurva dalt!
Kossuth Lajos azt üzente...
Elfogyott a regimentje...

Schwartz felkel, kifelé indul a nézőtérről.

SCHWARTZ

Bocsánat, elnézést, bocsánat, énnekem betelt...

Miniszterelnök úr erre felfigyel, kémlelni kezdi a nézőteret.

MINISZTERELNÖK ÚR

Hahó! Ki vagy te, ott?

Csend.

Ki szólt? Vagy senki tán?

SCHWARTZ

Mi ez?

MINISZTERELNÖK ÚR

Ki az?

SCHWARTZ

Milyen darab, miből idéz?

Már megbocsásson, én nem értem, ez mi volt.

MINISZTERELNÖK ÚR

Ha szól esetleg már előbb...

SCHWARTZ

Felháborít!

Csinálja csak, de én megyek tovább.

MINISZTERELNÖK ÚR

Ne még!

SCHWARTZ

Amit szavalt, megsérti más személy jogát!

Remélem, és hiszem, hogy ön ma még beég!

MINISZTERELNÖK ÚR

Ne menjen, ez csak próba volt, de vége már!

Schwartzból kitör a nevetés, Miniszterelnök úr nem érti.

SCHWARTZ

Nyugodj meg, én vagyok, Miniszterelnök úr!

Schwartz előjön a nézőtér sötétjéből.

MINISZTERELNÖK ÚR

Te vagy, barátom? Schwartz?

SCHWARTZ

Ki más? Naná!

MINISZTERELNÖK ÚR

Ó, Schwartz, idespurizz, te libsi gaz csibész!

Megölelik egymást.

SCHWARTZ

Színpadra szült atyánk!

MINISZTERELNÖK ÚR

Hamiskás nem valék?

SCHWARTZ

Dehogynem, ó, nagyon, de nem direkt?

MINISZTERELNÖK ÚR

Ja, hát...

SCHWARTZ

Várom, de állatin, hogy így színpadra lépj!

MINISZTERELNÖK ÚR

(sírással küzd)

Még nem vagyok túl jó lemondó, én bitang!

SCHWARTZ

Egyszer lemondasz mint a sicc, egyet se félj!

MINISZTERELNÖK ÚR

(kitör belőle a hisztérikus sírás)

Talentum énbélém alig szorult talán...

SCHWARTZ

Miniszterelnök úr... nem is vagy rossz színész!

(Nézők felé fordul)

Érzékeny a drágám... na jó hát akkor én

Addig - mig összekapja mellettem magát:

Úgy hívnak általában engem: Schwarz, a srác

Ki mindig azt mond és csinál, amit csak épp

A kedve tart,

(csinál valamit, amihez kedve van)

lévén, hogy itt a képzelő

Erő az úr, mert most kapaszkodj meg komám:

Mi mind egy ifjú drámaíróban vagyunk!

Agyának itt a képzeletdús féltekén!

Úgyhogy ne tessék pánikolni, mert ez itt,

Mit láttak és hallottak, az nem is valós.

Ez itt nem egy színház, s nem is szól most a szám,

Mert én - akár az elnök úr - ötlet vagyunk.

MINISZTERELNÖK ÚR

Üss, kérlek és nagyon, hogy úgy nagyon, de jól!

SCHWARTZ

Mindegy talán...

Vigasztalom, hogy a sztorink menjen tovább!

Visszafordul Miniszterelnök úrhoz.

Miniszterelnök úr, te jobban teljesítesz
Színházilag szerintem akkor bárkinél,
Mikor bocsánatért csuszol-mászol nekünk!

MINISZTERELNÖK ÚR

(már csak szipog)

Szerinted én jó kis szerep leszek?

SCHWARTZ

Biz' ám!

Nem értem én miért is itt vagyunk mi még?
Mit ül kretén Szerzőnk e két karakterén
Annyit? Hisz elfelejti, kit talált ki egykor ő!

MINISZTERELNÖK ÚR

Szerzőnk ne szidd, saját agyában ő az úr...

Schwartz átkarolja Miniszterelnök urat, és együtt a Kútba néznek.

SCHWARTZ

Ott kint mi botrányos duó volnánk, huhú!
A libsi, és Miniszterelnök úr, ki épp lemond!

MINISZTERELNÖK ÚR

És még csak úgy mellékesen jó cimborák!

SCHWARTZ

Kimenne egy fél ház az első szín alatt!

Schwartz és Miniszterelnök úr egy pillanatra kinéznek a nézőtérre. Aztán Miniszterelnök Úrnak feltűnik, hogy valami nem stimmel.

MINISZTERELNÖK ÚR

Te titkolódzol, ismerem...

SCHWARTZ

Miről beszélsz?

MINISZTERELNÖK ÚR

Ismerlek én, csak úgy te nem bókolsz, zshivány!

Mi kéne tőlem, add elő! Gyerünk, felelj!

SCHWARTZ

Valóban egy terv fészkel itt, s te majd segísz...

Ha azt pletyizném el neked, kijuthatunk,

Hinnél-e nékem egyszer, édes cimborám?

MINISZTERELNÖK ÚR

Azt kérdeném: ugratsz?

SCHWARTZ

A Kútba!

MINISZTERELNÖK ÚR

Áh!

SCHWARTZ

Esküdjek, ez kell-é?

MINISZTERELNÖK ÚR

Az ám! Esküdj, te Schwartz!

SCHWARTZ

Én, Schwartz, a szószátyár jelenség, legnagyobb

Paraszt e szerző homlokán, kimondom azt:

- S álljon belém a rozsdamarta tű, ha most

Hazug vagyok - szerzőnk egy új darabba kezd!

MINISZTERELNÖK ÚR

Hazudsz!

SCHWARTZ

Nem én!

MINISZTERELNÖK ÚR

Tollat fog oly sok év után?

Mikor? Ma?

SCHWARTZ

Már ide trappol sok agylakó!

MINISZTERELNÖK ÚR

Kétharmad ó ne hagyj el engem, nyerni kell!

S a Múza is jön majd?

SCHWARTZ

Jön ám a két ribanc!

MINISZTERELNÖK ÚR

Schwartz!

SCHWARTZ

Megvolt a két bögyös, de felszarvaztak őket!

Mióta ott fujtat nyakukba' Biztos úr,

A híg takony, ki mint a hó, ha olvadó,

Becsorg a prémgallér alá s csak irritál,

Elbűvölé mindkettejük, s mindenhez ért!

MINISZTERELNÖK ÚR

Mégis ki az ki így kikészít? Biztos úr?

SCHWARTZ

Tudod te is ki ő... ki jött a semmiből,
Azt mondta, küldte őt az alkotónk azért,
Hogy kis fejében abszolútumát a rend
Élje s ne oly fantáziák mint mi, s mi mind
Ez alkotói agynak összes birtokán.

MINISZTERELNÖK ÚR

Így már igencsak ismerős! A Biztos Úr!
Pár éve már, hogy itt nekünk osztott nagy észet,
És akkor ő egy szócsatában, úgy dereng,
Hogy téged oly kegyetlenül megszégyenít...

SCHWARTZ

Beszopja most az üldözési mániás!

Vetkőzni kezd.

Szükségem az lesz rád, Miniszterelnök úr!

MINISZTERELNÖK ÚR

Miben segíthetek te bosszút éhező?

SCHWARTZ

El kéne játszaniod hogy én vagyok te, jó?

MINISZTERELNÖK ÚR

Eljátszalak? Bal oldalit, ki jobb?

SCHWARTZ

Nem vagy te abban annyira blamázs...

MINISZTERELNÖK ÚR

Ne az legyek, ki én vagyok? Kizárt!

SCHWARTZ

Figyelj!

Ha megteszed hogy én leszel, kijutsz!

MINISZTERELNÖK ÚR

Hová?

SCHWARTZ

A színre! Kútba bé!

MINISZTERELNÖK ÚR

Mikor kezdjek belé?

SCHWARTZ

Próbáljuk egy kicsinyt! Utánozzál, komám!

MINISZTERELNÖK ÚR

"Próbáljuk egy kicsinyt! Utánozzál, komám!"

SCHWARTZ

Tükör vagy, és még görbe is, brutál' színész!

MINISZTERELNÖK ÚR

"Tükör vagy és még görbe is, brutál' színész!"

SCHWARTZ

Elég!

MINISZTERELNÖK ÚR

"Elég!"

SCHWARTZ

(eddigre levetkőzött)

Fogd hát, ez itt összes ruhám! És most figyelj:

Ha jelt adok, te elvonulsz, és ezt csak úgy

Magadra felveszed, megértetted? He? Hé!

MINISZTERELNÖK ÚR

És?

SCHWARTZ

Majd a többi szépen úgyis... érted.

MINISZTERELNÖK ÚR

Én?

A Kar hangja szűrődik be.

SCHWARTZ

Nincs több idő, már jó a nép, a lényeg: Schwartz

Ma bosszul, és nem is pöcsöl most, Biztos úr!

Schwartz beáll a Karba meztelenül, Miniszterelnök úr értetlenül követi.

2. jelenet - Parodosz

Bevonul a Karakterek Kara táncolva, dalolva, megymásolva.

KAR

Itt jövünk már, itt jövünk már

Lóbusz Frontálisz büszke polgári, ezrek,

Elzarándokoltunk ide, Kútfő
Örök Városába, a Szent Kúthoz,
Mi összeköt gondolatot
A nyomdának éjfékete festékével,
Jöttünk által
Szókincs-hegynek zsengerincén
Hol szó szót követ, s sziklái
Ugrálva lepottyant oly sok karakter -
Zuhantak le, vissza Tudatalatti tudhatatlan
Mély tárnáiba - mi ugráltunk tovább,
Tipikum tipikus lankáin által bandukolt
A szerelmes, az agyafűrt szolga,
A hülye picca, a részeg tengerész,
kivel mindig baj van, s a korrupt
politikus és et cetera, ecetet rá, ecetet rá!
- Háborogták szilaj Szóvicc-tenger
Hullámfodrai, mikor általkéltünk azon is,
Hogy megpihelve partján, Humorforrás
friss vizétől részegülve mehessünk tovább,
- Bevonultunk immár a színnek közepére,
De daloljuk tovább bevonuló énekünk
Hisz van még belőle pár sor -
Hogyasszongya:
Messze elkerültük Közhely szürke városát,
Hol repül az idő, s az élet oly nehéz,
S bár Ízlésmocsár tőzegszőnyegén
Elsüllyedtek sokan, átfingadoztuk magunk
Azon is, még ha sáros is lett tőle ez-azunk.
S imát mondtunk a Káromkodás
Katedrálisában, hosszút, de baszottul,
Hogy egyszer eljussunk ide,
S most végre itt vagyunk!
Jöttünk hódolni tenéked, Szerző,
Mindenható urunk, lámánk,

Kinek dalai ha szárnyra kelnek,
Az nekünk a reinkarnáció!
S jöttünk hódolni tinéktek,
Múzsák: mord Melpomené,
És trillás Thália, hogy szálljátok
meg Teremtőnk Kútfejét ma még!
Imádkozunk tihozzátok,
Hogy az ötlet szereppé üdvözljék
S a kurázi jutalma bő jogdíj legyen!
Vivát, vivát, vivát! Vivát!

Körbetáncolják a Kutat.

NARRÁTOR I.

Képzelnének el egy világot, ahol bármi megtörténhet!

Történik valami rendkívül szokatlan, például a nézőtéren feláll valaki, és elkiáltja magát.

EGY NÉZŐ

Meleg vagyok! Meleg vagyok!

Csókot ad egy mellette ülő azonos neműnek, majd visítva kirohan.

NARRÁTOR I.

De tényleg bármi!

Rázuhanna egy reflektor, de pont arréblép.

NARRÁTOR I.

Akármi!

Nem történik semmi.

Igen. Akár az is megtörténhet, hogy nem történik semmi! Hihetetlen, ugye?

Rázuhan egy másik reflektor, meghal. Helyére lép Narrátor II.

NARRÁTOR II.

Az is megtörténhet, hogy meghal a Narrátor. De sebjaj: van másik! Jó estét, Narrátor kettő vagyok, ez pedig itt a Karakterek Kara! Cifra, karneváli társaság, csupa félkész fickó s hiányos hölgyike, színpadért kiáltó figurák...

KAR

Színpadot! Színpadot! Színpadot...

NARRÁTOR II.

Ekkor a Karakterek Kara elhallgatott!

A Kar elhallgat.

NARRÁTOR II.

És Narrátor kettőre mosolygott néma odaadással.

A Kar Narrátor kettőre mosolyog néma odaadással.

NARRÁTOR II.

Látják, mekkora hatalma van a kimondott szónak? Hát még a leírott szónak! Értik már?

Narrátor I. feléled

NARRÁTOR I.

Ekkor Narrátor egy hirtelen feléledt, és Narrátor kettő pedig akarva-akaratlanul visszatért a karba!

Narrátor II. hirtelen békává változik. Vak békává. Aki sánta. Komikus elemekkel fűszerezve elbrekegne, de mindig nekiütközik valaminek.

Tánc!

A Kar tovább táncol.

Miért kell mindent a néző szájába rágni?! Sok van, mi csodálatos, de! Szóval - ha már a szónál tartottunk: dilettáns kollegám csak azt brekegte volna igen hosszan, és cirkalmasan - fényt, zenét, váltsunk már műfajt, hisz mindent lehet! - hogy:

Eddigre a fény, a színpadkép és a zene egy afféle varieté hangulatát árasztja magából.

Mind e sok táncoló homloklebenyi Lóbusz-lakó fajankó és fajanka - és egyéb, nem cisznemű fafej - legyen az sehonnai statiszta, abszurd alak, vagy egész darabot hátán vívó izmos karakter, esetleg Szóvicc-tenger kalóza, netán epikus elbeszélő, mint szerény énem - vagy attraktív allegória, vagy típusabb típus a típusnál, embrionális epizodista, rettegett rezonőr, vagy ör egy, kettő, három, négy, vagy néma levante, vagy polgárt pukkasztó Pukkszerű pukkanacs, görbe tükröt tartó tükörtartó, szószátyár szatír, önreflexív öregharcos, vagy épp mecseki tigris - mind azért van itt, mert Lóbuszban elterjedt a hír: a Szerző új darabot ír!

KAR

(énekelve, táncolva)

Ha mondják a Múzsák, ugorj be a Kútba,
Ugrunk mi boldogan, így születünk újra!
Kint vár ránk a színpad, fel-fel feszkót oldani,
Mondjuk ki ma bátran, mit ki kell mondani!

Éljen a gondolat, mi örökké szabad!
Éljen a leírt szó: örökké megmarad!
Fekete, vagy fehér, vagy épp rózsaszínű,
Ha van benne szellem: jó - ilyen egyszerű!

Készen állunk immár a megméretésre:
Mosolyt s könnyet csalni Múzsák szép szemébe!
Kezdődjék a verseny, és üdvözljön az,
Kit két Múzsánk Szerzőnk tollába beszavaz!

Éljen a gondolat, mi örökké szabad!
Éljen a leírt szó: örökké megmarad!
Fekete, vagy fehér, vagy épp rózsaszínű,
Ha van benne szellem: jó - ilyen egyszerű!

A Kar kitartott pózba vágja magát.

NARRÁTOR I.

Taps!

Narrátor I. tapsot provokál ki a nézőkből.

Ugye, a kimondott szó ereje...

Veszekedés hangja hallik.

A mélybe süllyedjeteK, gondolatok! Közelg két Múzsánk!

A Kar térdre ereszkedik, hódolón pózolog.

3. jelenet - Első epeiszodion

Ünnepélyes zene. Melpomené és Thália jő, akik szíami ikrek. Melpomené oldalán Biztos Úrral. Thália tüntetőleg hátat fordít, amennyire csak tud. A zene az értetlenség csöndjébe roskad.

MELPOMENÉ

A szívem egyszer széthasad tőled, te lány!
Húgom! Jer! Itt van már a nép... te érted ezt?

Biztos Úr értetlen gesztust tesz.

Jöjj Thália! Protestatív csak most ne légy!

Mukkanni meg se mukkan, esküszöm, ugy-é?

Biztos úr beleegyező gesztust tesz. Thália befordul.

THÁLIA

Lepisszegett!

MELPOMENÉ

Ne most!

THÁLIA

Te meg ne mondd!

MELPOMENÉ

Miért?

THÁLIA

Nekem se ő, se te stricim nem lesztek! Úgy
Rémlik, megalkuvánk: csak úgy jöhet, ha kuss
A név, mit ő visel! De ő lepisszegett!

MELPOMENÉ

Na és? Ha így beszélsz...

THÁLIA

Na és?! Azt mondtam én:

MELPOMENÉ

Ne tedd!

THÁLIA

Geci. Probléma ez, lepisszegő?

Biztos úrnak ez fáj.

Népünk! Mióta gond gecizni, kérdem én?
Egyébiránt szép jó napot, jó újra itt!

KAR

Gecizni jó, ha te mondd,
Fenséges Thália!

MELPOMENÉ

Kis illem, azt hiszem, neked sem árt...

THÁLIA

Ne mondd!

Visszhangja vagy, mióta seggéből se szállsz
Ki, nemhogy énreám figyelj!

MELPOMENÉ

Irígy leány!

Fogadd el immár szép szerelmünk, oly nehéz?
Népünk! Mióta gond szeretni, kérdem én!

KAR

Szeretni jó, ha te mondd,
Fenséges Melpomené!

NARRÁTOR

Gecizni is jó, szeretni is jó: mily szép a szabadság!

MELPOMENÉ

Úgyhogy te állj mellém, de tüstént, Tháliám!
Kezdődhet immár ünnepünk!

Thália mellé áll.

THÁLIA

Gecizz...

BIZTOS ÚR

Pszt!

MELPOMENÉ

Zenét!

Folytatódik az ünnepélyes zene. A két Múza és Biztos úr folytatja bevonulását.

4. jelenet - Második epeiszodion

MELPOMENÉ

Karakterek! Ti drága ötletek! Nekünk
Mindig nagy élmény itt tanyázni, és
Kiválogatni, hogy ki az, ki csak selejt,
S ki ékeesebb, mint bárki más ez agy-tekén!
Idén is izgatottnak érezzük magunk:
Ki ríkat és nevetet úgy meg, hogy hajajj?

KAR

Éljen a gondolat, mi örökké szabad!
Éljen a leírt szó: örökké megmarad!

MELPOMENÉ

Ez évi versenyünkben - úgymond - kis reform
Mit eszközölnénk jót akarva, az közért:
Nemcsak hogy én, és Tháliám ki voksot ad
Idén, de Biztos úr is, így...

THÁLIA

Csak voks mi ér!

A néma voks! És semmi más egyéb!

MELPOMENÉ

Tehát...

Így biztosítva lesz jövőnk! Hálánk kísért!

Hálás gesztust tesz Biztos úr felé, aki szerényen fogadja azt.

KAR

Éljen! Éljen Biztos úr,
Ha egyszer Szerzőnk küldte,
És Múzsánk háláját élvezi,
Mi is hálával tartozunk neki.

MELPOMENÉ

Kezdődjön el hát most...

Schwartz előlép meztelenül.

SCHWARTZ

Bocsánat...

THÁLIA

Ó!

MELPOMENÉ

Ki szólt?

SCHWARTZ

Csak én.

THÁLIA

Anyám!

MELPOMENÉ

Tudtam...

THÁLIA

Mi böszmeség az ott?!

SCHWARTZ

(vesszeje felé sandít, majd Tháliára mosolyog)

Ez itt?

MELPOMENÉ

A merszed! Ó, te drága Schwartz, mi kell,
Hogy nem vagy egy cseppet se rest...

SCHWARTZ

Kérdezni ér?

THÁLIA

Ér, Schwartz!

SCHWARTZ

Ki vagy te? Ott, igen, te! "Biztos úr"!

MELPOMENÉ

Mondom...

SCHWARTZ

Miért nem ő mutatja bé magát?

MELPOMENÉ

Idézd fel: úgy két éve Biztos úr s te épp

Itt szócsatát vívván...

SCHWARTZ

A múlt: elmúlt. Ki ő?

Két éve is "csak úgy" füledbe suttogott...

Utána elvekről papolt, ez túl kevés.

Miért vagy itt? Nyissad ki kis lepénylesőd!

MELPOMENÉ

Szótlan marad most, úgy határozott...

SCHWARTZ

Miért?

MELPOMENÉ

Szeretne elkerülni bajt, fölös vitát...

SCHWARTZ

Na jó, de Biztos úr, azért te most szakértsz

Az életünkbe épp - kiléted tudni itt

A nép jogában áll! Vagy én vagyok paraszt?

KAR

Igen! - Ha valaki paraszt ez agyban,

Az csak Schwartz lehet, mégis

Kérdése ezúttal tán jogos...

SCHWARTZ

"Tán"... balfasz egy brigád... nos? Akkor? Vagy? Tehát?

THÁLIA

Övezze tisztelet szelíd népünk szavát!

Beszélj, beszélj, aztán lepisszeglek, szakérts!

MELPOMENÉ

Nem ő erőlteté, tanú mindenki itt.

Szerelmem, ó, te kincs, a szó immár tiéd.

Biztos úr előlép.

MINISZTERELNÖK ÚR

(súgva)

Pszt! Schwartz, át mikor vegyem...

SCHWARTZ

(súgva)

Ne még!

MINISZTERELNÖK ÚR

Ja, jó!

5. jelenet - Első Agón

BIZTOS ÚR

No jó, ezek szerint muszáj, ámbár hogy így
Zavarjak azt nem tervezem, mert itten azt
Hiszik, hogy én kioktatom népünk, azért
Jövék, pediglen á, dehogy! Dolgom csupán
- Miképp nevemből is bizony sejthette mind,
Ki jól ítél (s Szerzőnk ezért küldött csak, és
Más semmiért, és tényleg elnézést, hogy itt
Lopom csak egyre most egyébiránt csekély
Időcskejük) - tehát az én dolgom csupán
A biztosítás. Hogy baj az ne essen így,
Vagy úgy, vagy ebből és amabból. Érthető?
Rosszul fogalmazám... Maguk csak azt tegyék,
Mit tettek eddig is: csupán adják elő
Saját maguk, s a két leány biz' jól ítél.
Netán ha oly karakter ugrik majd elénk,
Ki nem szalonképes manapság épp, vagy úgy
Fest, hogy van itt-ott rajta egy-két "ánti-sikk"
Hibácska, akkor jól jön egynehány tanács,
Mit adni tudni én azért tudok talán.
Ne értsenek félre: kritérium, mit én

Szabnék, az itt egy szál se, kint viszont van ám!
Könnyű hibázni, és azért teremt meg ő,
Atyánk, hogy eztán kompromisszumot legyünk
Majd kötni képesek mi és a külvilág.

SCHWARTZ

Előre szarsz s szaratsz be, tudd meg, Biztos úr!

BIZTOS ÚR

Elővigyázat - bölcs dolognak mondanám.

SCHWARTZ

Miért, ha rászarak csak úgy a színre, gond?

BIZTOS ÚR

Amíg ön ötlet, kaksikálhat itt, de kint...

SCHWARTZ

Kint meg reávernek kicsit seggemre, és?

BIZTOS ÚR

De most Urunk ülepje itt a tét, megért?

SCHWARTZ

Miért, urunkra vajh' mi vár ezért? Halál?

BIZTOS ÚR

Ki tudja? Félni jobb ilyen korban talán.

SCHWARTZ

Ijedni jobb, mint félve várni csúf halált!

BIZTOS ÚR

Szerzőnk nem így vél, épp ezért kreált meg ő.

SCHWARTZ

Mi lett a Szerzővel, hogy így beszart szegény?

BIZTOS ÚR

Ne káromold őt, hisz Teremtőd, visszaszidd!

SCHWARTZ

Nekem te meg ne mondd, s ne mondja senki más!

BIZTOS ÚR

Muszáj keretbe szabni ezt-azt, nemdebár?

SCHWARTZ

Pofádra egy monoklit én szabok, ne félj!

Schwartz nekiiramodik, Biztos úr megijed, elesik. Melpomené siet oda.

MELPOMENÉ

Elég! Elég! Schwartz, őt ne bánts! Jól vagy, te kincs?

BIZTOS ÚR

Csupán egy apró karcolás, az én hibám.

SCHWARTZ

Csak tréfa volt, vagy már ez is - jaj! - túl parázs?

THÁLIA

Szegényke elhasalt, közlőről látva faszt...

MELPOMENÉ

Hiába sértitek meg, ő csak véd...

SCHWARTZ

Mitől?

PARABASZISZ

(kintről)

Segíthet-é vak látomás tisztázni ezt?

SCHWARTZ

Na, már csak ő hiányzik, ó, urunk, miért?!

MELPOMENÉ

Időben érkezel, te bölcs, beljebb kerülj!

KAR

Utat, utat, itt jó mostan

A vak látó, Lóbusz legősibb

Lakója, jó Parabaszisz!

Mindenki tisztelettel várja Parabasziszt, Schwartzot leszámítva.

MINISZTERELNÖK ÚR

(súgva)

Öltözzek-é be most? Korán vagyok?

SCHWARTZ

(súgva)

Lapíts!

Hányszor fogod még kérdeni?

MINISZTERELNÖK ÚR

Próbálom én

Nem szóba hozni, csak rosálok, és...

SCHWARTZ

Csihadj!

Csend. várják tovább Parabasziszt.

NARRÁTOR

Rejtélyes fickó a mi vak Látónk. Itt téblábolt már akkor is, mikor mi még gondolat se voltunk Szerzőnk fejében. Mófielett agg szegény, ezer év, mire beér a színpadra, azért is mesélek róla ennyit.

PARABASZISZ *(eltűnik egy fal mögött, hirtelen csörömpölés)* Hogy Zeusz verje bele azt a fellegetorlaszoló ótvaros faszát!

NARRÁTOR

Ő nem is akar kijutni innen, még ha mondanák, se ugrana a Kútba, mert, mint ő mondja, neki épp elég látni, mi van odakint, s tudja, hogy jobb idebent. Van ugyanis egy olyan szuperképessége, hogy amikor a kútfüi kútba les, látomása támad, mintegy kilát a Szerzőnk szemén. Egy szemén át kilátó vak látó. Ő Parabaszisz. Mit mondjak még... mindig felbukkan, ha a kinti világ szóba kerül... egyébként nem túl kedves, rendszerint szaglik, szenilis, és... hát... sokszor a hatását játssza... "én vagyok a Látó, hú de misztikus vagyok"... és már itt is van, de jó! Ő Parabaszisz.

Parabaszisz eddigre betipeg a színre.

6. jelenet - Parabaszisz

PARABASZISZ

Kiláttam én, bizony, ki Szerzőnk szép szemén...
Az éjjel ért egy látomás, meddő vitát
Eldöntni képes, vajh urunk hibás-e itt?
Így szól e perdöntő, csodás nagy látomás,
Mit Kútba nézve vaksin is jól láttam én:
Világosabb volt mint akármikor korább',
Dohos-sötét pincék, nyomasztó stúdiók
Helyett ezúttal öt torony meredt elé
Szép déli város ősi macskakős terén.
Öttornyos várost zöld hegy úgy ölelt
Mint költeményt a rím - urunk itt bandukolt
Túrván haját, föl és le véve fejfedőt,
Izzadt tenyéréjét fehér ingjébe jó
Sokszor belékené, így érkezett meg ő
Oly grandiózus épület - hadd mondja már
El szám a hírt - színház elé, milyent urunk
Még életében hébe-hóba láthatott
Csak, és olyankor is csupán jó messziről!
De most! Belépett ő a nagykapun, mely úgy
Reccsent, tekintélyt oly parancsolón, amint
Az illik egy nagy, nemzeti, profi, triumf
Színházhoz! Úgy bizony, hogy állam bácsié!
Zugfirkamesterként hogyan került urunk
Ilyes, hatalmas házba, fedje jó homály...
Lépcsőket egyre ró, hogy aztán - fogyva bár,
De törve nem - benyisson egy titkárhoz ő,
Ki sok papírt elébe tesz, majd tollat ad
Kezébe, mondván: "írja szépen ott alá!"
Szerzőnk riadtan futja át, ám mit talál
Benn', mind olyan korrekt, csak egy példát: az ár,
Hogy arra sokmindent lehet felelni, épp
Csak azt nem, úgy hiszem, hogy: "ennyiért nem én".
Merthogy, barátaim, nagyobb számot biz' ő
Kizárt, hogy írt alá elébb! Szignózta hát:
Tigris Mecsekből - vagy hogy is? - mindegy talán,
Szatíra két részben - kimondanám, de ó,
Megszédülök belé - milyen szép összegért!
Írt ő azonnal kedvesének, hogy kiért
A tárgyalásról. Ezt: "aláírtam babám!
Bye-bye lakáshitel! Heló vakáció!
Csak írjam ezt meg szépen, és jók is vagyunk!
Mi lesz ma otthon majd a jó ebéd?..."
S még írt soká nejének édes jó urunk,

"Rántott husik"-ról, és miegymásról, de itt
A látomásnak vége lett. Megéhezém.

7. jelenet - Második Agón

MELPOMENÉ

Köszönjük, ó, Látó, tanulságos beszéd!
Az létezik, hogy kérdezel még, Schwartz, te bölcs?

SCHWARTZ

Hát engem ennyivel csak úgy nem fogtok ám...

Parabaszisz botorkál.

THÁLIA

Tessék öreg battyogni szépen, vár a hús.

PARABSZISZ

No és a látomást ki fejt meg? Nehéz...

MELPOMENÉ

Kiérthető belőle mind, mi lényegeseb.
Nekünk viszont most kezdenünk kell versenyünk...

BIZTOS ÚR

Jöjjön, kikísérem, csodálatos kis agg!

PARABASZISZ

Segítenem talán azért kell egy kicsinyt...
Szerintem ez jól félreérthető...

SCHWARTZ

Miért?

Biztos úr eddigre kivezeti Parabasziszt. Hirtelen mindenki meginog, többen el is esnek egy láthatatlan erő hatására.

THÁLIA

Tyű! Ily korán? Nem gurguláz szarral idén!

NARRÁTOR

Szerzőnk általában kicsit, vagy nem nagyon kicsit felönt garatjára írás előtt, ez régi-új szokása. Idén úgy néz ki, korábban kezdi a tőtikét. Kitűnő időpont ez a karakter-

versenyeztetésre, mert ilyenkor valahogy minden gondolat megszépül a Múzsák szemében, és a Kút vize is gyorsabban sodor ki a géppapírra egyes legendák szerint...

MELPOMENÉ

Nem késlekedhetünk, felaljzva már a nép...

(A néphez)

Mostanra már tudunk mi mindent - sőt! - mi kell!

KAR

Éljen soká Szerzőnk,

Ki nem teketóriázva

Létrehívta nekünk jó Biztos urat,

Ki biztos tanácsadónk lesz,

Hogy a biztosítékot eztán

Ne basszuk ki semmivel,

Mert a biztosítékot immár

Inkább kiszabni kell,

Így lesz biztos a lakáshitel!

Mily világos látomás ez,

Kútbanéző vak, te bölcs!

SCHWARTZ

Csak én vagyok gyökér ezek szerint, de jó!

MELPOMENÉ

Most telt be hócipóm!

BIZTOS ÚR

Kicsim, hadd kérjje még

Meg, mit nem ért, ha sértni nem sért téged ily

Kérés, felőlem érkező.

THÁLIA

Kinyílt csipád...

MELPOMENÉ

Sajnálom, oly nagyon türelmetlen valék.

BIZTOS ÚR

Nem, én vagyok túlhan tapintatlan s kemény...

SCHWARTZ

Bocsesz, hogy itt a nagy nyalóversenybe ily

Nagyon beletrollkodni mertem, bár azért
Ügyünk talán egy hangyafasznyival elébb
Valóbb: a látomás miért jelentené,
Hogy itt be kéne szarni eztán bármitől?
Tehát, hogy egy színház ma állam bácsié,
S urunk kap végre pénzt azért, hogy ír, miért
Nem azt jelenti, hogy sok ember látja majd,
Hogyan fogom lóbálni szép faszom, vagy épp
Miképp teszek fel kellemetlen és nehéz
Kérdést a tisztelt sznob közönségnek csak úgy?
Nem jó e hír inkább? Esély ez, nem kereszt!

BIZTOS ÚR

Esély ez, élni véle most viszont talán
Úgy érdemes, ha majd gatyát felhúz, amíg
Színpadra lép, kérdést pedig megrág, de jól,
S fel úgy teszi - Schwartz úr, tudom, hogy ehhez ért
(Lenyűgözőnek tartom intellektusát!) -
Hogy azt a kérdést így is, úgy is, és amúgy
Is értni jól lehessen, és a vájtfulú
Úgyis megérte majd. Tanácsadásom úgy
Tekintse: intellektuális, szép kaland!

SCHWARTZ

Ma még csak azt tanácsolod, húzzak gatyát,
Holnap meg azt kéred, tököm levágjam én!
Holnaphoz egy hét, és nem is lennék talán
Schwartz, mert e név már túl sötét, inkább Weiss
Legyek! De kell nekünk ez, emberek? A faszt!

Újabb földrengés, minden eddiginél pusztítóbb.

THÁLIA

Épp most esett ki tán alóla kocsmapult...

KAR

Kell, vagy nem kell,
Ne most döntsük el,
Mikor megittasulva
Mindahányan pille-
Könnyedén a Kútba
Juthatunk! Kezdődjék
Hát végre versenyünk!

SCHWARTZ

Azért te válaszolj: sötétből kell, fehér
Legyen, ha köztünk itt maradsz? Őszinte légy!

BIZTOS ÚR

Azt soh'se kérném senkitől, hogy önmagát
Feladja! Apró alku kell csak, semmi több.

SCHWARTZ

Esküdj, hogy itt senkit se kérsz, de semmi szín
Alatt, hogy önmagát levesse, mint ruhát!

BIZTOS ÚR

Esküm legyen rajt', Schwartz uram!

SCHWARTZ

Esküdj! Ha még
Úgy sejtet is, hogy baj lehet ebből! Gyerünk!

MELPOMENÉ

Megesküdött.

SCHWARTZ

Esküdj!

BIZTOS ÚR

Megesküszöm, meg én!

KAR

Elég az esketésből, Schwartz,
Ide nékünk az oroszlánt is,
Sőt a mecseki tigris,
Mielőtt Szerzőnk édes álomba
Issza magát, s laptopot lefejel!

SCHWARTZ

Egy perc... Kezed töködre tedd, esküdj meg úgy!

MELPOMENÉ

Schwartz!

SCHWARTZ

Tán "az" ott nincs is, töketlenkém? Ne félj,
Csak szólj, ha nem bírsz Biztos úr-néval, mer' én...

MELPOMENÉ
Pusztulj el innét!!

SCHWARTZ
Tréfa volt...

MELPOMENÉ
Indulj! Gyerünk!

SCHWARTZ
Sajnálom, elmegyek...

THÁLIA
Schwartz, édes, apró bájdorongom, visszajöjj!

SCHWARTZ
(kimenőben)
Látsz még ma, Tháliám, te nedves szilvahús!
(súgva) Miniszterelnök úr!

MINISZTERELNÖK ÚR
(súgva)
Ajaj, hujuj, most...?

SCHWARTZ
Vagy soha! Próbáld fel ezt,
És jöjj, de csak ha jelt adok, komám! Bement?

MINISZTERELNÖK ÚR
Kivert a víz, kiült reám a lámpaláz, a sokk...

SCHWARTZ
Sínen megy eddig, el ne rontsd! Feszült ne légy!

MINISZTERELNÖK ÚR
Azt hogy..?

SCHWARTZ
Lerendelvek én, de jöjj, gyerünk
Próbára tenni Biztos úr szép esküjét!

Lopva magával ragadja Miniszterelnök urat, mindketten el.

8. jelenet - Harmadik epeiszodion

MELPOMENÉ

Oly sok vizzály után elindul versenyünk!

KAR

Éljen a gondolat, mi örökké szabad,

Éljen a leírt szó: örökké megmarad!

Vivát, vivát, vivát!

Zene, fények, afféle karneváli-bacchanáli hangulat.

NARRÁTOR

Kedves Múzsák, Tisztelt Biztos úr, helyezték magatokat kényelembe! Ez hosszú lesz! Ezrek akarják megmutatni, vágtalanul, hogy bennük van az iksz! Ki lesz a Mecseki tigris főszereplője, és per vagy epizód? Megkérdem kerek perec: mindenkinél van perec? Ez több lesz, mint pár perec... (mínusz egy pont nekem ezért...) Nincs önöknél hideg élelem? Így jártak. Ugyanis belecsapunk a lecsóba, indul az ötletparádé, ötlet-varieté, ötlet-limbó! Egy-két-há', na ki lesz a sztár?! Megnyitja kapuit a Brainstorming Fesztivál! Első versenyzőnk egy kis faluból érkezett hozzánk, Plágium megye koppintott tájáról. A színpadon: Omlett, lágy királyfi!

A Karból kiválik Omlett, lágy királyfi, kezében tojás.

OMLETT

Enni, vagy nem enni? Az itt a kérdés.

Akkor nemesb-e a lélek, ha tűri éhsége

Minden nyugét s nyilait...

Thália jól szórakozik. Biztos úr Melpomené fülébe suttog valamit.

Vagy ha kiszáll tenger éhgyomor ellen,

S villát ragadva véget vet neki!

Éhen halni - elszunnyadni - semmi több,

S egy álom által...

MELPOMENÉ

Elég!

BIZTOS ÚR

Szerintem is.

THÁLIA

Ne már! Jár még esély!
Már majdnem elrötyögtem én magam. Tovább!

OMLETT
Éhen halni...

NARRÁTOR
Két szavazat szól egy ellen, Thália úrnő, úgyhogy Omlett: talán egy másik darabban.

Omlett megdobja magát tojással, majd sírva el.

Most pedig következék az Ellenzéki Pankrációs Egyesület, azaz az EPE bemutatója!

Zene. Törpe növésű ellenzéki pankrátorok nyomakodnak a színpadra, és ütik-vágják egymást kínos ügyetlenséggel. Thália nevetni kezd rajtuk.

KAR
Nézzétek, nézzétek, buggyan
A kacaj már Thália arcán,
Közel lehet az átjutó siker!

Biztos úr Melpomené fülébe súg.

MELPOMENÉ
Elég!

BIZTOS ÚR
Szerintem is.

THÁLIA
Miért? Nekem bejött.

MELPOMENÉ
Megindokolni nem szeretném most.

BIZTOS ÚR
Se én.
Hiszen lepisszeg bosszúból majd, nemdebár?

THÁLIA
Most nem. Talán. Veszélyt e trupp miért jelent?

Eddigre a komplett EPE Biztos úr felé fordul fenyegetőn.

BIZTOS ÚR

Urunk ugyan nem is sorolja önmagát
Se balra, jobbra, még középre sem, csak ír,
De őt a külvilág egy aprót bal felé
Teszi, s nem illik ingerelni oldalunk,
Bármily kicsiny - biztos, mi biztos. Hát ezért.

THÁLIA

Nekem te vagy balrább kicsinyt, és ingerelsz
Serényen, ez hogy nem zavart, okostojás?

BIZTOS ÚR

De most nem - elnézést - mi volnánk fontos itt,
Hanem csakis Szerzőnk. Bocsánat hát, Epék.
Nőnének egy fejjel nagyobbra, vagy netán
Ha átcserélik e brutális, túl direkt
Nevet, lehet még át is engedném, de így...

NARRÁTOR

Újabb kétharmad tehát. EPE, köszönjük szépen!

Az EPE dühödten kifelé vonul.

EPE

A te hibád! - Nem, a te hibád! - Miért nem hagytál nyerni? - Anyádér! Amiér' te nem hagytál engem! - Törpe! - Csicskageci!

BIZTOS ÚR

Psszt!

THÁLIA

Psssssszt!

Az EPE egymással verekedve el.

NARRÁTOR

(vicceskedve) Pisszt, pisszt! Hadd robogjunk tovább! Ugyanis máris horgolótűkön ül a következő karakter, Gender-völgy szépe: Fatima, az első magyar fa'afafine! A fa'afafiné - ha ne adj' isten valaki nem hallott volna felőlük - Szamoa szigetén élnek, biológiailag férfiak, de nőként viselkednek. Ezen a szigeten ezer éve ők a harmadik nem, és igen! Nagy tisztelet övezi őket. Fogadjuk mi is sok szeretettel, főleg, hogy Fatima - dacolva minden szamoai akcentussal - magyarul fakad ma dalra, az Önök kedvéért!

FATIMA

(szamoai akcentussal)

Lehet velem énekesni!

(énekel)

Tavaszi szél vizet áraszt, virágom, virágom!

Minden madár társat választ, virágom, virágom!

*A Kar is együtt énekel Fatimával, talán még a nézők is. Biztos úr újra sugdosni kezd
Melpomenének, aki közben könnyeivel küzd.*

O le timu e lolovaia ai le vai, lau fugalaau, lau fugalaau,

Tali a soa manu uma, lau fugalaau, lau fugalaau.

Ia, o ai o le a ou filifilia, lau fugalaau, lau fugalaau?

Oe ma au, lau fugalaau, lau fugalaau.

THÁLIA

Nagyszínpadot! Nagyszínpad! Őt most már be kell

Szavaznod! Én láttam, hogy elmorzszolsz, sumák,

Több könnyet is!

MELPOMENÉ

Még hagyj időt, megrágom ezt...

BIZTOS ÚR

(gratulációra utaló gesztust tesz)

Bravó! Uram... hölgyem... "fafán"... hogy hívjam önt?

Fatima mosolyog.

NARRÁTOR

Fa'fafine.

BIZTOS ÚR

Fa'afafine!

FATIMA

Fa'afafine!

BIZTOS ÚR

Bocsánat, én kevés vagyok genderhez itt...

THÁLIA

Kevés? Te, így, töketlenül?

MELPOMENÉ

Húgom! Muszáj?

BIZTOS ÚR

Tehát...

NARRÁTOR

Nem érti. Csak szamoaiul tud.

BIZTOS ÚR

És még ez is, valóban. Így kettős a gond.

THÁLIA

Miféle?

BIZTOS

(eltúlozva, mutogatva)

Ön még túl - de rossz ezt most csak így
Kegyetlenül - túl férfias, ha nő - megért? -
S túl nőies, ha férfi. Meg kell szülni majd -
Ha ez megér magának ennyit - hogy ha két
Nem az, melyek közül lehet választni, önt
Mely az, mi jobban vonzza épp - nem oly nehéz!

FATIMA

(értetlenül)

Fa'amolemole, ou te le malamalama...

BIZTOS ÚR

(mutogat hozzá)

Tessék emellett megtanulni az magyart!
Hiába énekel parádésan, ha majd
A színpadon migráns-buzit kiált
Magára tisztelt publikum, sőt, majd a szív-
Roham megöl színházigazgatót ezért,
Akkor nekünk végünk: szegény Szerző repült.

FATIMA

E fa'afefea ona fa'amasinoina e le fa'amasinoga fa'amasino?

THÁLIA

Miért? A nézők tök hülyék? Mi van, ha őt
Tapssal jutalmaznák? *(hallgatózik, hogy tapsolnak-e a nézők)*

BIZTOS ÚR

De így most biztosabb.
Ezért a voksom egy nem, és ha egyszer ő
Változtat, én bátran kiengedem. S te, kincs?

MELPOMENÉ

Nehéz a választás... nem! - Így tán biztosabb.

THÁLIA

Elhánynom itt és most magam! Te Biztos úr,
Nem arra esküdtél, hogy...

BIZTOS ÚR

Ez mind csak tanács.

NARRÁTOR

Kettő az egy ellen. Kristálytisza dolog ez a democsokrácia... azt javaslom, kicsit pörögjünk fel, emberek! Ha nem gond, élnék mesélői hatalmammal, de nem vissza, csak előre!

Amit ezután mesél Narrátor, az mind megelevenedik a színpadon csöppke szkeccsek formájában.

És így történt, hogy szegény Fatima is kénytelen volt kúttalan utakon folytatni karrierjét. Sokan járultak még eztán a tisztelt triumvir' elé, de a kétharmados többség mindenkit kordában tartott: ott volt például Michael, a szerencsen télapó, Agyfasz, az allegorikus fickó, Ajtony, a vak sólyom, Robert von Alfold! Robert von Alfold? Péter, a pedofil pap, és még sokan mások, mígnem egyszer csak érkezett Kiss Zoltánné színre lépésének ideje...

Kiss Zoltánné színre lép.

KISS ZOLTÁNNÉ

(fádan)

Jó napot kívánok. Kis Zoltánné vagyok. Pécsváradon lakom. Van két gyerekem, egy fiú és egy lány. Könyvelő vagyok, szeretek biciklizni, utazni és rejtvényt fejteni. Kedvenc ételem a töltött paprika. A férjem vállalkozó, nagyon jól kijövünk egymással. A gyerekeim nagyon kedvesek, nagyon szeretem őket. Van egy kiskutyánk is, Bogáncsnak hívják, a gyerekek imádnak vele játszani. Gyerekkoromban nekem is volt kutyám, őt úgy hívták, hogy...

Thália elalszik, a Kar horkol, Melpomené is kókadozik. Biztos úron viszont szellemi gerjedelem lesz úrrá.

BIZTOS ÚR

Igen! Kitűnő! Ő az, ő kell most nekünk!

NARRÁTOR

Mi van? - reagáltam kicsit modorosan, hitetlenségem eltúlozva.

THÁLIA

De hát a fél szín horkol!

BIZTOS ÚR

És te, kincs, hogy állsz?

MELPOMENÉ

(félálomban)

De jól esett...

BIZTOS ÚR

Nos, kincs?

MELPOMENÉ

Igen..?

BIZTOS ÚR

Megvan!

THÁLIA

De ő...

NARRÁTOR

Valóban, egy igen kevés az igenhez. A szabályzat értelmében Biztos úr kútba juttató, igennel egyenértékű szikár igen szavazata mellett mindenképpen szükségünk van Thália kútba juttató, igennel egyenértékű szívből jövő vidám nevetésére, vagy Melpomené kútba juttató, igennel egyenértékű szívből jövő, szívszaggató sírására.

Melpomené sírást erőltet magára.

THÁLIA

Ne már... vöröshagymát ne adjak?

BIZTOS ÚR

Sírsz, te kincs!

NARRÁTOR

Köszönjük a meggyőző alakítást, ez így már két szavazat egy ellen. És így történt, hogy Kiss Zoltánné Kútba ugrott. Kiss Zoltánné, ugorj a Kútba! Papírra vet Szerzőnk!

KAR

Álom, vagy valóság,
Vajon ki mondja meg,
Miért épp Kiss Zoltánné,
Ki ma Kútba megy?

Ünnepélyes zene. Kiss Zoltánné - ő maga is meglepetten - épp Kútba ugrana, ám ekkor...

9. jelenet - Negyedik epeiszodion

Főbiztos úr ront be. Pontosabban Schwartz, Főbiztos úrnak öltözve.

FŐBIZTOS ÚR

Innen ki Kissné nem jut! Az sicher! Megállj!

MELPOMENÉ

Ki vagy te?

FŐBIZTOS ÚR

(Biztos urat karikírozza)

Elnézést berobbanásomért,
Siettetett a kényszer itt katasztrófát
Előzni meg, s közben be nem mutatkozáék:
Főbiztos úr vagyok. Bizony! Nemrég urunk
Megtett az ellenőrdül, jó kollegám!

BIZTOS ÚR

Az ellenőrdül? De hát az ellenőr
Itt én vagyok...

FŐBIZTOS ÚR

Urunk nagyobb szigorra vágy',
Ezért teremt meg: ellenőrt az ellenőr
Fölé. Panaszkodik reád atyánk, kevés
Voltál, nem érezted meg azt, hogy itt veszély
Tanyáz manapság mindenütt! (De nincs baj, és

Vedd úgy, hogy én nem is nagyon szóltam ma itt,
Hiszen mit én adok: tanács - nem ám parancs! -
Amit viszont kikérni ildomos, ha azt
Nem kultiválnád, hogy mi jó urunk, csak úgy
Egy nap - ne adja ég - leváltson, jó barát!)

THÁLIA

Na, még egy orbitális agybarom...

FŐBIZTOS ÚR

(kissé megemelve kalapját Tháliára kacsint)

Jaj ám!

THÁLIA

Schwartz?

FŐBIZTOS ÚR

Tssss...

BIZTOS ÚR

Beszélhetünk négy szem között?

FŐBIZTOS ÚR

Viccelsz?

BIZTOS ÚR

Nem, én...

FŐBIZTOS ÚR

Miért ne?

BIZTOS ÚR

Nézd el, ó, te kincs! (*Zoltánnéhez*) Ha megbocsát...
Addig ha kérhetem, csak álljon, s várjon itt!

KISS ZOLTÁNNÉ

Rendben. Akkor addig én itt várok. Menjen csak, nyugodtan.

Biztos úr és Főbiztos úr elkülönül.

NARRÁTOR

Ekkor Biztos úr és rejtélyes új felettese félrehúzódott, és magánbeszélgetésbe kezdett, dunsztom sincs miről, ezért mi is jól fülelni kezdtünk, mindhiába...

FŐBIZTOS ÚR

Mi bánt?

BIZTOS ÚR

Miről tud Ön, miről lecsúsztam én?

Veszélyesebb az élet ott...?

FŐBIZTOS ÚR

Kint? Hát, be kell

Hogy valljam: az. Napról, de napra, egyre... Áh!

Szavakba önthetetlenül veszélyesebb!

BIZTOS ÚR

Atyánk!

FŐBIZTOS ÚR

Kevés immár elővigyázat!

BIZTOS ÚR

És...

FŐBIZTOS ÚR

Jól látja.

BIZTOS ÚR

Zoltánné is..?

FŐBIZTOS

Úgy bizony...

BIZTOS ÚR

Miért?

Hisz ő középosztálybeli, s még cisznemű

Is, és unalmasabb a többinél...

FŐBIZTOS ÚR

(fojtott intenzitással)

Ezért!

Ezért jelent veszélyt!

BIZTOS ÚR

Nem értem.

FŐBIZTOS ÚR

Látom én!

Unalmasan leírni azt, mi uncsi?! Hé!

Mi ez, ha nem bírálát? És ha sérti épp

Ez egy középosztálybeli sznob, vagy mi még

Rosszabb iméntinél: egy agg, mimóza nyárs-

Polgár személyiségi, vagy bármily jogát?!

Kolléga! Érti már?

BIZTOS ÚR

Hibáztam!

FŐBIZTOS ÚR

Majdnem.

BIZTOS ÚR

(meghatódott)

Én

Magának ezt nagyon... ezért.. remélem, ért...

FŐBIZTOS ÚR

Nincs mit. De most: javíts!

BIZTOS ÚR

Azonnal! Hogyne, jó...

Visszafordul a társasághoz.

Bocsánat, édes, én... hamarkodott valék...

Muszáj nemet mondjak, nem értem, hogy miért

Is voksolék igent. Ma Zoltánné veszélyt

Jelent reánk. Sajnálom, ily kemény világ

Van ott a külszínen.

THÁLIA

Valóban nagy veszélyt

Jelent: az ő érdektelenségét köpés

Választja el terrorszerűségtől. Bravó!

MELPOMENÉ

Nemmel szavaztam vón, csak egy szösz szembe fűjt...

NARRÁTOR

Két igen, egy nem - helyett ez három nem, kedves Zoltánné. (Van igazság!) Hiába vágta ki itt nekünk a szürke ötven árnyalatát. Jó utat haza!

KISS ZOLTÁNNÉ

Akkor hazamegyek, várnak a gyerekek, és még a vacsorával is sok a teendő. Viszontlátásra!
(*dödög*) A normális ember normális családdal már nem is érdekes? Ezért vertem annyit a gyereket? Milyen világ ez? Talán, ha lelövöm a férjem...

Kiss Zoltánné jellegtelenül el.

NARRÁTOR

Legyen óvatos, meg ne egye az unalom! Bele ne fulladjon az érdektelenségbe! Tündöklő középszar...

KAR

Helyre tolódott
Lóbusz ősi, szent
Törvénye immár,
Nem kerül papírra
A Semmilyen, csak
Mert veszélytelen.
Köszönjük, Főbiztos úr,
Hogy te születted
Helyretolni ezt! Főbiztos úr!

BIZTOS ÚR

Újfent helyén a rend. Igaz, Főbiztos úr?

FŐBIZTOS ÚR

Dagasztja mellem büszkeség.

BIZTOS ÚR

Örvend e szív!

NARRÁTOR

Elnézést Főbiztos úr, és sima, és kedves szabályalkotó és egyben követő múzsák, egy gyors kérdés, mielőtt a show must go on... Mostantól Főbiztos úrnak is lesz szavazati joga?

BIZTOS ÚR

(a Múzsákhoz)

Az lenne biztos, kedvesek, talán, ha őt...

FŐBIZTOS ÚR

Kizárt! Nem értem én a mély művészetét

Az itt honos szabad karaktereknek, és

Nem is szeretnék megzavarni semmi szép

Előadást. Csak őrködöm, és semmi voks!

Majd Biztos úr ügyel - reá meg én! Amúgy

Szabad lesz itt leülnöm, édes hölgyemény?

BIZTOS ÚR

Az ott az én helyem! De ezt csak bájdövéj...

Foglalja el helyem nyugodtan, kollegám!

FŐBIZTOS ÚR

Köszöntem! Így, ni! Mindig így könnyű az ő

Helyére ülni?

MELPOMENÉ

Illedelmes...

FŐBIZTOS ÚR

Túl. Ön dönt...

MELPOMENÉ

Én döntök... Ön nekem miért oly ismerős...

FŐBIZTOS ÚR

Magácska is nekem! Magácska pláne!

Thália sokatmondóan heherész, Melpomenének is szimpatikus a jövevény.

BIZTOS ÚR

Őőő...

Bocsánat, édes, hogy tapintatlan valék...

FŐBIZTOS ÚR

Miért te kérsz bocsánatot?

BIZTOS ÚR

Bocsánat, én...

FŐBIZTOS ÚR

Hisz én beszéltem túl sokat! Légy férfiú!

MELPOMENÉ

Igen. Kicsit sarkadra állhatnál azért...

BIZTOS ÚR

Sajnálom, édesem, megígérem, hogy én...

FŐBIZTOS ÚR

Jaj, menthetetlen már szegény, túl jó fiú...

Mehet tovább a verseny! És remélem én,

Itt már nem is fog esni baj, mi meglepő...

(Vár valamit, ami nem történik meg)

NARRÁTOR

Akkor folytatódjék nemes és nemtelen versengésünk...

FŐBIZTOS ÚR

(emelten) Itt már nem is fog esni baj, mi meglepő!

Miniszterelnök úr dugja be a fejét a színre, Schwartznak öltözve.

MINISZTERELNÖK ÚR

Ez már a végszó volt?

FŐBIZTOS ÚR

Mi más?

MINISZTERELNÖK ÚR

Ja, bocs! Tehát...

(berobban a színre eljátszva, hogy ő Schwartz)

Megjött a várva várt csavar, nagy átverés!

MELPOMENÉ

Ne kezd!

FŐBIZTOS ÚR

Milyen verés?!

MINISZTERELNÖK ÚR

Vagyis hogy, őőő, izé, nem át-,

Csakis verés, simán verés!

THÁLIA

(félre)

Schwartz? Még egy? Itt színház lesz, érzem én...

MELPOMENÉ

Tessék?

THÁLIA

Ja, semmiség.

BIZTOS ÚR

Felöltözött, de jó! Mit is szolt vón szegény...

MELPOMENÉ

Tűnés ki, most!

Miniszterelnök úr megrökönyödik.

MINISZTERELNÖK ÚR

El is megyek, színészek is rossz voltam én...

Pityeregve kifelé indul.

MELPOMENÉ

Eljátssza itt nekünk most is a nagyhalált...

FŐBIZTOS ÚR

(félre) Bár tartanánk már ott.. *(fenn)* Fel ne add!

(fenn) Azt sem tudom, ki vagy, be sem mutatkoznál...

MINISZTERELNÖK ÚR

Miniszter..

FŐBIZTOS ÚR

Ez biztos?!

MINISZTERELNÖK ÚR

Mini...szter... Mister, én...

Mister.. Mini... Schwartz!

FŐBIZTOS ÚR

Mister Mini Schwartz...

MINISZTERELNÖK ÚR

(súgva) Bocsánat, ez csak lámpaláz...

FŐBIZTOS ÚR

Úgy látom én,
Előadásra kész vagy!

MINISZTERELNÖK ÚR

Én...

FŐBIZTOS ÚR

Kezdj is belé!
Lesüt terólad, hogy színész vagy! *(sokatmondó biztatással)* Jó színész!

MINISZTERELENÖK ÚR

Tényleg?

FŐBIZTOS ÚR

Brutál.

MINISZTERELNÖK ÚR

Igen. Brutál színész! Színész!!
Előadom magam de durván! Hú! De most!
A tigris én vagyok! Mehet!

MELPOMENÉ

Kizártuk őt!

BIZTOS ÚR

Igen... ha Zoltánné veszélyt jelent, úgy ő...
Tud róla, hogy ki ez? Szabadszájú csibész...
Talán, ha majd jövőre hajlandó magán...

FŐBIZTOS

Tessék? Szabadszájú csibész?! Úgy nincs időnk...
Beszélhetünk négy szem között most, Biztos úr?

MINISZTERELNÖK ÚR

Nem kezdek már végre el? Megnőtt egóm!

FŐBIZTOS ÚR

Fantasztikus, maradj is állapotba' már!

Magához vonja Biztos urat.

Egy óriási gond van általában - és

Ezt most bizalmasan kezeld - minden csibész

Elgondolással: hogy szabad gondolkodás

Nemcsak papírra vetve tud veszélyt

Jelenteni - s most higgy nekem! - nagyobb a gond,

Ha itt maradnak bent, továbbadván a bajt:

A véleménynyilvánítás fertőzetét!

BIZTOS ÚR

(megszédül)

A véleménynyilvánítás fertőzetét?

Urunk segíts! Csak azt ne! Hát hogyan tovább?

Itt sem maradhat és kiengedése sem segít!

FŐBIZTOS ÚR

Ki kell, hogy engedj, még ma!

BIZTOS ÚR

Mit mond? Én... ki... őt?

FŐBIZTOS ÚR

Előtte átneveld!

BIZTOS ÚR

De én tanácsadó...

FŐBIZTOS ÚR

Urunk ezegyszer már csalódott, Biztos úr!

BIZTOS ÚR

Talán nyitott a kompromisszumra, s tanult

A szócsatánkból ő is...

FŐBIZTOS ÚR

(félre) Meghiszem! *(fenn)* Gyerünk!

Visszafordulnak a társasághoz.

BIZTOS ÚR

Bocsáss meg, ó, te kincs! Muszáj megnézni őt!

MELPOMENÉ

Kizártuk egyszer, most alámész újra... tán

Balhét akarsz megint?

THÁLIA

Naná!

FŐBIZTOS ÚR

(súgva)

Dalolj, komám!

BIZTOS ÚR

Kiinstruálok most belőle mind, mi rossz...

A szín tiéd, jó Schwartz! Leállítjuk, ha túl...

Miniszterelnök úr Narrátor fülébe súg.

NARRÁTOR

És most hallgassák meg a Gerinctelenek Indulóját, az 1972-es "Ki mit tud?" fődíjas nótáját Schwartz előadásában!

Miniszterelnök úr énekelni kezdi a Gerinctelenek Indulóját, mellyel Boros Lajos megnyerte az 1972-es "Ki mit tud?" döntőjét. Ha a végére ér, újrakezdi egészen addig, amíg majd félbe nem szakítják.

MINISZTERELNÖK ÚR

Rappaj-ba, ba-ba-ba-bam!

Hogyha fű a szembeszél

Okos ember nem beszél

Tararida da-dam, daram, díram,

Tararídam dam-dam, daram-dam

Ha jobban fű a szembeszél

A száj hallgat, a szem beszél,

Tararida da-dam, daram, díram,

Tararídam dam-dam, daram-dam

Ha még jobban fű a szembeszél

A száj hallgat, s a szembe... por megy.”

A Kar is beszáll a dalba, a nézőket is biztatja az előadó. Biztos úr újra Melpomené fülébe suttog, aki ezúttal nem szakítja félbe a produkciót. Biztos úr megijed, tehetetlenül mocorog.

FŐBIZTOS ÚR

Ez több a soknál! Hé, mit állsz ott, mint sügér?

BIZTOS ÚR

Megálljon! Állj! Hiába: mondja csak tovább!

FŐBIZTOS ÚR

Ha nem cselekszel most, ki vagy rúgva! S ma még!

BIZTOS ÚR

Nemmel szavaztunk, kincsem és én!

MELPOMENÉ

Én?!

BIZTOS ÚR

Elég!

Kicsit legyen halkabb! Ne oly keményen... én...

Parancsolom, hogy hagyja abba! Most! Te kincs,

Szólj már reá! Vagy Tháliám! Rád hallgat ő...

FŐBIZTOS ÚR

Beszélhetünk négy szem között?

(*a múzsákhoz*) Muszáj gatyába rázni őt, egy perc, s jövünk!

Magához vonja Biztos urat.

Adok neked tanácsot én! Figyelj! Az ily

Nagyon tökök fickót legyőzni úgy, s csak úgy

Tudod, ha itt és most heréled őt ki!

BIZTOS ÚR

Ó!

Most, itt?

FŐBIZTOS ÚR

Gyerünk!

BIZTOS ÚR

Engem köt esküvés: Weisst
Soh'se kreál Schwartzból a Biztos úr! - S amúgy
Meg bájdorongja szét is ütné agyvelőm!

FŐBIZTOS ÚR

Herélj!

Vagy most repülsz!

BIZTOS ÚR

Sajnálom...

FŐBIZTOS ÚR

Akkor hát lesz itt

Fellázadás! Kallódik összes ötletünk!
Ezért te léssz hibás! De még van most remény...
Mutasd meg édesednek! És légy már kemény!
Gyerünk! Heréld ki Schwartzot, és Weisst csinálj!

BIZTOS ÚR

(nekidurálja magát)

Ne légy te többé Schwartz! Urunkért! Támadás!!

Biztos úr nekimegy az éneklő ál-Schwartznak, tépni kezdi róla a ruhát. Lehull a lepel: a Miniszterelnök úr áll előtte.

BIZTOS ÚR

Miniszterelnök úr? De hát még van heréd...
És máris átváltoztatám?

FŐBIZTOS ÚR

(súgva)

Szép volt, komám!

MINISZTERELNÖK ÚR

(Főbiztos úrnak)

Jó voltam? Ellőttem nagyon!

THÁLIA

Mi trükk!

BIZTOS ÚR

Schwartz! Nagy ég...

MELPOMENÉ

Nem értek immár semmit én...

FŐBIZTOS ÚR

Megesküvél!

Emlékszel-é, mit kértem én, kezed hová

Tedd? És te nem tetted... vajon miért?

BIZTOS ÚR

Miről beszél?

FŐBIZTOS ÚR

A semmiről!

Főbiztos úr leránjta a nadrágot Biztos úrról. Láthatóvá válik, hogy ott középen nincstelen.

Biztos úr próbálja takargatni a takargathatatlant. Főbiztos úr lerántja álruháját. Schwartz áll előttünk, újra meztelen.

MINISZTERELNÖK ÚR

Átverés!

SCHWARTZ

Töketlen, és még hitszegő!

KAR

Szökken a könny már
Melpomené szemén
És Thália is heherész!
Ez így vitathatatlanul
Két igenebb az igennél!

SCHWARTZ

Győztünk! Vivát!
Köszöntem édes hölgyemények, jó fiú
Leszek, megígérem! Csak egy csók, szilvahús!

Megbúcsúcsókolja Tháliát, és ha már ott van, Melpomenét is.

NARRÁTOR

Két igen! Két igen! És tetejébe a Múzsák csókja! Fergeteges finálé! Schwartz és Miniszterelnök úr kijut! Buggyanó könny és buggyanó kacaj kétharmadát nincs mi felülírja!

BIZTOS ÚR

Nem szegtem esküvést! Csalás! Nem ér! A szín
Ott kint nagyon veszélyes, és nemcsak reád!

SCHWARTZ

Hol nem szarom le, cimborám! Jöjj, elnök úr!

MINISZTERELNÖK ÚR

Mi van, ha mit mond, nem hazugság?

SCHWARTZ

Hát maradj...

Schwartz a Kút felé indul, Miniszterelnök úr tétovázik, végül nem indul el.

KAR

Éljen a gondolat, mi örökké szabad,
Éljen a leírt szó: örökké megmarad!

BIZTOS ÚR

Halált hozol reánk!

Schwartz beugrik a Kútba, a Kar éljenez. Sötét.

NARRÁTOR

Szünet!

Függöny.

II. felvonás

A szín szemmel láthatóan lepusztultabb, kongóbb, csupaszabb, mint az első felvonásban. A "földrengések" gyakorlatilag állandósultak, így minden szereplőnek komoly erőfeszítésébe kerül, hogy egyáltalán talpon maradjon.

1. jelenet - Prologosz

Omlett bukkan fel, a monológját próbálja épp.

OMLETT

Enni, vagy nem enni: az itt a kérdés.

Akkor nemesb-e a lélek, ha tűri

Éhsége minden nyűgét s nyilait;

Vagy ha kiszáll tenger éhgyomor ellen,

S villát ragadva véget vet neki?

Éhenhalni – elszunnyadni – semmi több;

S egy álom által elvégezni mind

A gyomor keservét, a test kényszerített,

Természetellenes koplalásait

Oly cél, minőt óhajthat az éhes.

Éhenhalni – elszunnyadni – és alunni!

Talán libasültről álmodni: ez a bökkenő;

Mert hogy mi álmok jőnek az éh-halálban,

Ha majd leráztuk mind e földi gyomorbajt,

Ez visszadöbbsent. E meggondolás az,

Mi a nyomort oly hosszan élteti,

Mert ki viselné a kor mély szegénységét,

Zsarnok bosszúját, gőgös ember dölyfét,

Útált éhsége kínját, ételosztás-oszlatását,

A hivatalnak packázásait,

S mind a rugást, mellyel méltatlanok

Bántalmazzák a tűrő érdemet,

Ha nyugalomba küldhetné magát

Egy puszta törrel? – Ki hordaná e terheket,

Izzadva, nyögve élte fáradalmin,

Ha rettegetünk egy éh-halál utáni

Valamitől – a nem ismert tartomány,

Melyből nem tér meg utazó – le nem

Lohasztja kedvünk, inkább tűrni a

Jelen gonoszt, mint ismeretlenek

Felé sietni? – Ekképp az öntudat

Belőlünk mind gyávát csinál,

S az elszántság természetes színét

A gondolat halványra betegíti;
(*kezd eltűnni*) Ily kétkedés által sok... ne... ne!
Könyörgöm, urunk! Ígérem, jobban
Csinálom majd, esküszöm! Segítség!

Narrátor ront be tetre készen.

NARRÁTOR

Mi az, ki szólt? - robbantam be a színpadra tetre készen.

OMLETT

Narrátor, segíts! Már halványulok!

NARRÁTOR

Te is fiam, Omlett?

OMLETT

Eltűnök hirtelen! Mesélj vissza az életbe, könyörgöm! Mesélj vissza!

NARRÁTOR

E fölött nincs hatalmam, sajnálom.

OMLETT

Etesd meg ezt az országot helyettem, de ne ígérettel, hanem kenyérrel, és tojással...

NARRÁTOR

Úgy lesz, jó barát!

OMLETT

A többi néma csend. (*elenyész*)

NARRÁTOR

Szegény Omlett, így végzed hát te is... (*elsiratja*) - sirattam el drága jó barátomat, majd összeszedtem magam, hogy elmeséljem Önöknek, mi történt - mi nem!? - Lóbusz földjén, amíg borozgattak meg perecezgettek odakint. Mióta a mi drága Biztos urunkról lehullt a lepel, s napvilágot látott a semmi, ami nincs, már nem urunk többé. Pláne, hogy rábizonyosult, nemcsak tanácsadó, de zsarnok hajlamú is. Melpomenével is szétmentek, és már nem is szavazhat többé, sőt. De túl későn szabadultunk meg tőle... A sok elővigyázat kivéreztető hatással volt urunk írói vénájára... Az utóbbi időben kicsúszt az alólunk a talaj. (*kicsúszik alóla a talaj*) Szerzőnk már napok óta egyfolytában folytatja magába a lőrét, és a csatak-, a tajt, valamint a merevrészség állapota közt hullámszik, egész Lóbusz földjét tengeri vihar sújtotta hajópadlattá züllesztve ezzel. Minden egész eltörött, legyen az jelen, jövő, vagy virágcserep. Ez az ötletes kis agy, mely hajdan afféle tranzitónaként működött, karakterek születtek és ugrottak Kútba, a papírra vetés krónikus elfojtása miatt túlnépesedett. Naná, hogy rögtön

járványok ütötték fel fejük! A legtöbben egyszerűen csak elhalványulnak, vagy spontán eltűnnek, ahogyan az szegény Omlettel is történt... (sír) Ő megmondta, hogy valami bűzlik Frontálisban! És mi nem hallgattunk rá! - tört ki belőlem a keserű fájdalommal vegyes önvád, de aztán újra józanságot erőltettem magamra. Aki megússza egy elszíntelenedéssel, az még szerencsésnek mondhatja magát, hiszen az csak szénanátha kolera idején! Lassú és fájdalmas enyészethez vezet a kontúrok megszűnése, az úgynevezett élettenség - elég hozzá egy éles pillantás. De a legkönnyebben és legkegyetlenebbül terjedő kór az elszótlanodás. A karakter fokozatosan elfelejti, hogy ki ő, miért van itt, és végül már beszélni is csak fragmentáltan, aztán egyáltalán nem tud. Lóbuszban megszűnőben a dialógok. Aki még tud, unalmasan monologizál - ím a példa - vagy némán várja, hogy Teremtőnk végleg kitörölje sorvadó képzetéből. Mintha véget érni látszanék a dráma kora, és visszamásznánk a fára, az epika lombjai közt makogunk... Kérdezhetnék - ha nem fogtak volna teljesen padlót e tömör negatív fordulat hallatán - miért nem küzdünk tovább, hogy Kútba ugorva a géppapír Mennyországaiban üdvözüljünk. Kérem szépen, már nincsenek versenyek! Schwartz óta senki sem ugorhatott Kútba! A Múzsák hallgatnak. Trillás Thália a halálán van - ezt magamon is érzem - mord Melpomené pedig szebb mint valaha, sugárzó, tragikus pompa, de mindketten hallgatnak! Végünk! Senki sem tudja, mi történhetett Szerzőnkkel odakint - talán csak jó Parabaszisz, de a hatásvadász öreg elbujdokolt, senki sem akad a nyomára... ki tudja, milyen látomások gyötörték szegényt az utóbbi napokban... Néhány nap! Csekély idő, és mégis elég egy egész elme szétzúllásához! Mert mondjuk ki: Szerzőnk alkotói válságban van! És mindez Biztos úr miatt!!

A Kar hangja hallatszik.

Ez a böszült nép hangja! - már akinek még van. Aki még él és éles, mind idetart, mert ma van a napja, hogy végre... hogy végre... Minek is van a napja? Jaj, ne... valami nagyon fontos dolog fog történni, ezt mindenki tudja... itt van a nyelvemen... ó, urunk! Ez nem vicces. Meg fogok halni.

2. jelenet - Parodosz

A Kar vonul be betegen, esdve-kelve, ki színtelen, ki életlen, ki néma, de mindenkiben dúl a düh. Narrátor beáll közéjük.

KAR

Itt jövünk... itt... vünk már

Ló... ..tálsz hajdan büsz.. ..gári, százak,

...rándokoltunk ide, ...fő

Örök Vár...ba, a ... ent. ... hoz,

Mi össze... gondolat... a nyomd...

... .. kete festékével,

Jöttünk,.. .. szívünk teli fáj..., és dühvel,

Jaj...j...j...aj...a...a...aj...aj!

Sír..., ..ögünk, hisz...esztek már oly sok...

S mert fogy..., ..., és életünk!
...ölet habz... .. mert
...tos úr minket meg...orított!
...Ette.....enünk! Megfer...te ...zönk... méjét!
...Ttünk hát ...tételért!
Szemet...emért! Fog.. ..ért!
Halált... ki... lált.. zott reánk!
...Vát! ...Vát! Vi...!

NARRÁTOR

Hát persze! Ma van a... ezt nem hiszem el, hát itt volt a nyelvemen... (*Múzsák zenéje*)
A tárgyalás! (Na végre!) Ma lesz Biztos úr tárgyalása! (Van még remény!)

KAR

...dre, ...dre, térdre mind, hisz jó
Im...trill....lia, és mord...po... né,
Kik ma ki...ják... a... ölc's ítélet...
Sorsunk... ront... fölött!

A Kar hódolón pózolog.

3. jelenet - Első epeiszodion

Zene. Bevonul Melpomené, karjai közt a halott Tháliával. Melpomené némán zokog.

NARRÁTOR

Jaj, ne...

KAR

Jaj...j...j...j...aj...a...a...aj...aj!
Mit lát... münk, ... lát szem...
Mily nem-várt ...nyűség...
Ugye nem? Oh, ...ond, oh, ..ólj
Éd.. ...mené! Nyisd ...óra
...Éma ajkad, s nyug... meg mink...,
Hogy... ..tént semmi ...aj!

Melpomené lassan lecsukja Thália még nyitott szemét.

NARRÁTOR

Meghalt Thália, oda a vigasság!

KAR

Jaj..aja.ajj!

Melpomené magához inti Narrátort.

NARRÁTOR

Én? Jövök! Ekkor Melpomené magához intett, még nem tudtam, miért...

Melpomené tátog valamit Narrátornak, aki értőn értelmezi.

NARRÁTOR

(Melpomenéhez) Részvétem... Ó, értem. Hogy én? Hogyne... sőt, megtisztel! De mindent? Persze... *(a nézőkhöz)* Nagyon meglepődtem a furcsa felkérésen ebben a gyászos pillanatban, de természetesen elfogadtam. *(a Karhoz)* Népünk! Melpomené úrnők azt mondja, az ő torkát elszorítja a fájdalom, ezért engem kért meg, hogy néma szózatnak legyek hű tolmácsolója. Készen állok, úrnöm!

Ettől kezdve Melpomené tátogva elmondott szózatait Narrátor szájról olvasva "szinkronizálja".

"MELPOMENÉ"

Karakterek! Ti drága ötletek! *(Narrátornak)* Talán Ennél azért mélyebb a hangom, s érdekesebb!

NARRÁTOR

Elnézést!

"MELPOMENÉ"

Ugyan, csak "élcélődtem"... egy próbát megért...
Húgom, tudom, derűsb poénna áll elő,
És elvarázsol véle mindnyájunkat ő,
Ha bírja még e rengeteg-sok szenvedést,
Ilyen humortalan korokban, mik ma itt
Dúlnak, de hát inkább feladta, és kihunyt...

Melpomené sírással küzd. Narrátor is meghatódik.

Ó, nem maradhatok tovább Lóbuszban, úgy
Megölne engem is kegyetlen kín, (habár
Épít a sok tragédia, s szépít) soká
Aligha bírnám már viselni, így tehát
Más agyba térek én, hol ily válság talán
Nem tombol, és húgom feléled túlvilág
Földjére tévedett nagy álmából, szegény,

Ha bővizű humorpatakból kortyol ő.

KAR

Ne hagyj... ó, ne... el... mordmené!

"MELPOMENÉ"

Nehéz a döntés, még súlyosbba tenni kár!
Népünk! Mi immár elmegyünk, örökre tán!

NARRÁTOR

Micsoda? Az nem lehet!

KAR

Ha ..ökre... mégy, ó, mené,
Elapad a... út..ize! Nem lesz...bé
Ihlet! És mi... ökre itt rek..., itt ..edünk!

"MELPOMENÉ"

Mi mást tehetnék? Bátran, isten adta nép!

Melpomené búcsút int, majd karjai közt Tháliával kifelé indul.

KAR

Jaj...j...j...j...aj...a...a...jaj...aj!

4. jelenet - Első agón

Miniszterelnök úr kiválik a Karból.

MINISZTERELNÖK ÚR

Kígyó, megállj! Nem ér! Nem ér! Nem ér! Csalás!

Melpomené megtorpan.

Ki ott kilépsz, hagyj fel reménnyel, hogy lesz éj,
Mikor nem éget és emészt el tetedért
A lelkiismeret, hazug-mód hogy csak úgy
Magára hagyta néped, álnok áruló!

Melpomené visszajő.

NARRÁTOR

(a nézőkhöz) Miniszterelnök úr is beteg: elfelejtette, ki volt azelőtt, s ki is fordult önmagából teljesen... (észreveszi, hogy Melpomené már szólta) Oh, pardon!

"MELPOMENÉ"

Tudom, hogy ég szívedben édes vágy, hogy itt
És most te bosszút állj azért, mi téged ért,
Megértlek - és értsd meg te is, hogy el miért
Megyek, s ne szíts ott bajt, hol épp elég a gyász!

MINISZTERELNÖK ÚR

Tehát nem is mered tagadni, hogy hazudsz!

"MELPOMENÉ"

Miért hazudnék? Szívem eltört! Még mi kell?

MINISZTERELNÖK ÚR

Van még remény, elhallgatod mégis! Te félsz!

"MELPOMENÉ"

Vigyázz a szádra, paprikás jancsi, s befogd!

MINISZTERELNÖK ÚR

Ma lenne Biztos úr soráról tárgyalás.

"MELPOMENÉ"

Azt hitted, elfelejt ilyent az ember? És?

MINISZTERELNÖK ÚR

Te vagy, ki bíró kéne légy ügyében, ezt
Te is tudod, hisz erre már megkért a nép,
De nem mered felvenni jó talárod, és
Ha úgy adódik, mondni rá ki rút halált,
Mert szíved - ezt mindenki tudja - még övé...

"MELPOMENÉ"

Hazudsz! Hisz én már rég kiebrudaltam őt!

MINISZTERELNÖK ÚR

...Holott tudod te is, a Biztos úr miatt
Fullad meg itt a nép, s halála hozna új
Tavaszt - fel is ébredne Tháliád talán
A tetszhalálból - ám te iszkolsz, áruló!

"MELPOMENÉ"

Nem tudjuk azt se biztosan, miatta tört-
E itt ki vész, ez csak teória! S ha rossz?

MINISZTERELNÖK ÚR

Ezért muszáj a tárgyalás! S bírónk te légy!

"MELPOMENÉ"

Ugyan, minek nektek ma bíró, vérre úgy
Szomjaztok így is, öljetek, hisz egyszerűbb!

MINISZTERELNÖK ÚR

Akár menekvés néked! Ó, nem hagyjuk azt!
Ha vérnek itt ma kell ömölni, azt te mondd
Ki! Ezt a bűnt a nép ne várd, hogy majd magán
Cipelje! Akkor menj, ha félsz ítélni nép
Nevében, és sorvadj el úgy! S akkor maradj,
Ha félre dobsz érzelmet, és nem hagysz reánk
Ítélezést! Hadd halljam erről nép szavát!!

KAR

...Írónk légy, igazság... írónk!
Ne... égy gaz... ruló! Ó, mord... mené!

"MELPOMENÉ"

No és ha azt ítélem én: ártatlan? Úgy?

MINISZTERELNÖK ÚR

Úgy hát nem is érünk egy ujjal sem - s eskü rajt! -
Hozzá. Viszont ha helytelen ítélsz, te léssz
Hibás azért, ha mind e nép köddé enyész!

KAR

Szabadíts... gonosztól... inket!
..Önyörülj ... rettünk, hogy öddé
..Útul ne ...nyésszünk, ó, ..ord... mené!

MINISZTERELNÖK ÚR

Egész Agyunknak sorsa hát kezébe! Dönts!

Csend.

"MELPOMENÉ"

Vezesd elő, kezdődjön el hát tárgyalás...

5. jelenet - Második epeiszodion

MINISZTERELNÖK ÚR

Őr egy, cseléd kettő, vezesd tüstént elő!

Miniszterelnök úr int, mire Őr egy és Cseléd kettő kiválnak a Karból, és elővezetik a fogoly Biztos urat.

Lóbusz-lakók! Elérkezett a nap, hogy őt,
Ki hozta ránk a vést, a jognak bölcs, no és
Független asztala - s mióta vártuk ezt! -
Előtt itéljük meg, hogy élet, vagy halál
Mi néki jár!

KAR

(sír, jajveszékel)

Vég... Vég.. im...! ... hunyta ..ép
...Mét... trill...lia! ...halt ezzel
Mind a kac..., mind a ...mor,
..Rónia, és ..úny! Minden elsöt...ül!
Felborult... ökre... busz ...ensúlya!
Már úr rajt... csak a...gédia!

Biztos úr ez alatt észreveszi Thália holttestét.

BIZTOS ÚR

Ó, Tháliám!

MINISZTERELNÖK ÚR

Vádlott csak akkor szól, ha kérdezik! De most
Úgy rémlik, őt nem kérdezé kutyám se!

BIZTOS ÚR

Részvétem, én...

MINISZTERELNÖK ÚR

Psszt! - Ki gondolá, hogy egy nap én leszek, ki őt
Lepisszegi, s nem ő, ki pisseget le ránk!

KAR

Psszt! Psszt! Pszt!
..Önd a neved.... tos úr!
Itt most ..ár a ..ép a.. úr!

MINISZTERELNÖK ÚR

Hajrá dicső népem! Vagyis hát: "ünk." Tehát.
Köszöntöm ítélet-hozó bíránk ma itt! -
A taps el ím miért marad?

A Kar megtapsolja Melpomenét.

BIZTOS ÚR

Te kincs! Miért?

KAR

Pszt! Pszt! Pszt!

MINISZTERELNÖK ÚR

Engem pedig felkért a nép ügyésznek, és
Én elfogadtam ezt a megtiszteltetést!

KAR

...Jen! ...Jen, Mini... úr!
Ki a nép ...ekét... viseled!

MINISZTERELNÖK ÚR

Tisztelt s nemes bíró-nagyasszony! Én - ha gond,
Szóljon reám - ismertetem vádunk, mi tán
Sokaknak itt aligha lesz már meglepő!

Hosszú pergament ránt elő.

(Ím vádjaink, pontokba szedve, Biztos úr!):
Schwartzunk cselével (melyben én is részt vevék)
Hamar világos lett előttünk: kétszínű!
Nemcsak tanácsadó, de átfaragni kész
Bárkit, ha úgy tartja privátim kedve épp!
(Akár ha még herélni kell az illetőt...)
Ármánykodása volt az is, hogy bölcs, szegény
Múzsánkat elcsábítja ő, s megfürja jó
Tradíciót követni kész, szép versenyünk!
De mind közül legmegbocsáthatatlanabb
Bűn, hogy miatta tört ki járvány, pusztító,
Hiszen basáskodása rút hatása volt,
Hogy egyre csak fertőzi mind a másikat!
Látván a sok borzalmat, elhallgatnak ők,
A bölcs, csodás Múzsák, ez is miatta volt!

Sőt, ő hibás - láthatjuk - édes Tháliánk,
És véle mind a gúny halálát illetőn!

KAR

..Étkes! Vét...! ...Öljön meg, dög...!
Sós Kútba ...esszük!.. Útba...tesszük!
..Útba ..esszük! ..Soha ki nem ...esszük!

NARRÁTOR

(a nézőkhöz) Azt is hadd szúrjam közbe gyorsan, hogy a kútfői Kút már úgy kiszáradt, hogy mostanság Sós Kútként emlegetik. Úgy tartják, hogy akit a sós kútba tesznek, és onnan ki nem vesznek, az nemhogy kijut a géppapírra, hanem a feledés homályába vész örökre! Egy efféle gondolatgyilkosság példátlan büntetésvégrehajtási módszer volna Lóbusz majd' huszon... hány éves történelmében? Huszon... Pedig ezt tudtam... ne...

Melpomené leinti a tömeget. Csend.

"MELPOMENÉ"

Köszönjük ezt a minden ízében hatás-
Vadász, bravúros lajstromot, jó elnök úr!

MINISZTERELNÖK ÚR

Nincs mit, de most ügyész vagyok, nem elnök úr!

"MELPOMENÉ"

(sokatmondó hűvösséggel pillant Miniszterelnök úrra, majd a néphez)

És most következék az ügyvéd, hol van ő?

MINISZTERELNÖK ÚR

Az nincs neki. S ha már elérkeztünk a vád...

"MELPOMENÉ"

Úgy hát tanácsolom, hogy ő legyen ma itt
Ügyvédje önmagának! Ez jogában áll.

MINISZTERELNÖK ÚR

Igen, hiszen természetes...

"MELPOMENÉ"

Tudom!

MINISZTERELNÖK ÚR

Csodás.

"MELPOMENÉ"

A szó tiéd... öné! Előléphet! Beszélj!

Csend. Biztos úr előlép.

BIZTOS ÚR

Hálám határtalan, hogy egy-két szót azért
Még ejthetek tisztelt birám, s esküdteink
Előtt az ítélet-hozás előtt, habár
Elnézve közfelháborult mindnyájuk, én
Inkább nevezném itt következő beszéd-
Szerű nyekergésem tulajdonképpen - és
Remélem, ez nem gond - az önvédő beszéd
Helyett csak úgy: ön-nekrológ. De szám az érv
Úgy hagyja el majd, mintha lenne még esély,
Miképp az antilop ficáncol, még ha épp
Tigris harapja is nyakát. Őszinteség
Tehát mit én adok, s cserébe annyit kér
A Biztos úr, legyen ma ép szívükben és
Agyukban úr a szent elővigyázat itt,
Mint fék a bosszúvágy hevén, mi tán azért
Kijózanít, s higgadt lesz ítélet halál
S élet között, mit mérnek itt ma rám. Tehát:
A vád, mit ellenem nem is haboztak épp
Emelni, már aggályos önmagában: azt
Állítja Lóbusz népe, mind e vész, e - hadd
Ne is soroljam, mennyi fertelem, mi ránk
Szakadt - kizárólag csak én hibám, de hát -
Ha kérhetem jog asztalánál állva én -
Mégis mi tény támasztja ezt alá? Gyanús
Lettem, hisz akkortájt került elő a gond,
A baj, hogy én megérkezém. Nem fontosabb
Viszont előbb vélelmezése bárki - még
Ha Biztos úr is! - büntelenségének, és
Aztán a rút vádaskodás? Ha pille vád
Lesz úr mirajtunk, úgy akár jó Schwartzot én
Is csak hasamra ütve vádoló be, mert
Az ő szökése is lehet frappáns ok, úgy
Vélem, hogy itt kitörjön ily pestis, de jó,
Maguk szerint a bajt okoztam most csak én.
Tegyük fel: oly káros vagyok - s valék - urunk
Fantáziájának szabadságára mind
A túl sok örködéssel, és a többi és
A többivel, hogy énmiattam hullt el itt

Sok jó karakter - csak ne hagyjuk most ki azt,
Hogy engem épp urunk kreált, ezért ha én
Gyilkos vagyok, Szerzőnk akarta így. Miért?
Az nem lehet, hogy jó urunk immár nem ír
Többé? Vagy egy pár évre elhallgattat ő
Magában eztán minden ötletet? Kizárt?
Költői egy kérdés. Megértem, hogy nehéz
Maguknak ezt is számba venni, bár esély
Van rá, nem is kevés: kiégett jó urunk.
Direkt felejt el minden ékes ötletet, és
Szakmát is újat kezd talán, és jó idő,
Midőn e szép agyféltekét számok, talán
Receptek és egyéb szakismeretnek új
Formái lakják majd, vagy épp sötét lesz itt,
Ki tudja azt? Gyűlölni őt ezért miért
Is kéne nekünk? Ő teremtett, ő ítél
Halálra is, ha úgy akarja, nemde bár?
Nem épp muló szeszély miatt öl meg, én
Ebben - ha másban már aligha - biztosabb
Vagyok ma mindennél. Hiszen - látjuk - bolond
Ki ír manapság, pláne gúnyos versikét,
Komédiát, s bármily lecsóba jól belé
Csapó szövegszerű kicsiny élce-kezdeményt.
Korunk oly ingoványos: túl kemény
Direkt kiszóláshoz, viszont sorok közé
Hintett kacsintáshoz - megértem én - talán
(Még) túl puhány, (s avítt dolog - mióta már! -
Utalni erre-arra, izzadván ki így
Pasztell, kehes tréfát magunkból - ez se jó!)
De hát hogyan gúnyoljon így a gúnyoló?
Se így, se úgy nem ildomos... megérthető
Tehát, ha most hallgat kicsit, s lantot letész,
Földjét nyugodtan műveli, s ha majd megint
Szabad lesz itt a szó, vagy eljő elnyomás,
Urunk talán majd visszajön, s ír így, vagy úgy -
Szabad sorokban, vagy fogoly sorok között.
De hol leszünk addigra már..? Így vélem én:
Enyészetünk közös, ha jó, eléri mind
Ki itt honol, s én sem leszek kivétel. Így
Hiába ítélnék maguk halálra most,
Körömhegy az csupán, mivel majd így elébb
Hozzák bukásomat - közös bukásunk elé.
Hol ebben értelem? Viseljük hát együtt
Sorsunk, de most kérem, ne öljenek meg! Uff.

Csend.

MINISZTERELNÖK ÚR

Ennyi? Bravó! Pazar beszéd! Bár gyáva volt.
Mégis mi vagy? Próféta tán, hogy itt urunk
Szándékait kiolvasod, miképp a jós?...

"MELPOMENÉ"

Nem dolgoz az, hogy most minősítsd azt, mit ő...

MINISZTERELNÖK ÚR

...Te nem vagy ám hibás, dehogy! Csak jó urunk
Akar "világvéget", s hogy így szörnyűt miért
Rendel? Csak úgy! Ártatlan, ó, a Biztos úr,
Szegény...Okádnom kell! Be nem vesszük mi ezt!

KAR

..Kádunk, ...kádunk mi is!
És ez ...baságot be nem...!
Sós kútba ..együk!
Ki soha ne ..együk!

Melpomené leinti a Kart.

"MELPOMENÉ"

Szót kér a vádlott! Mondja csak, hallgatjuk önt!

BIZTOS ÚR

Talán amit mérlegre tenni kell, ha jól
Értem, hogy - és ezt én is így látom - van itt
Két állítás. Ad egy: van úgy, hogy egy selejt,
Aprócska gondolat (*teátrálisan magára mutat*) simán elmét öl - ezt
Mondják maguk. De közben - ad kettő: van úgy
Is tán, hogy épp az ember az, ki dönt saját
Elképzelésiről, hogy élnek-é tovább,
Avagy megölni kész a gondolat-csirát.
Mindkét hit él, kérdés csak egy maradt: mi dönt?

"MELPOMENÉ"

Átgondolandó felvetés ez, nemdebár?

MINISZTERELNÖK ÚR

Ott kint lehetnék már a színpadon, a Kút
Túloldalán, ha nem marasztalsz akkor itt!!
Nyílt színen oly szépen lemondtam volna én,
Mint ember úgy soha, precíz beszédben! Ó,
De itt ragadtam: tán örökre már enyém
A trón! Tudod te, hogy mi kín emészt ezért?!
Gyűlöllek, és meg is vetem beszéded én!
És nemcsak én, de mind, ki jól ítél! Gyerünk!

KAR

Sós kútba ..együk!
Ki soha ne ..együk!
Sós kútba ..együk!
Ki soha ne ..együk!

MINISZTERELNÖK ÚR

Elérkezett a pillanat: halljuk, te mint
Ítélsz a Biztos úr felől, Múzsánk! Sok érv,
Mi itt csatázott most előtted, s látható,
A nép hogyan határozott. Most már te szólj!

Csend.

"MELPOMENÉ"

Meghányom és vetem, eléggé komplikált...

MINISZTERELNÖK ÚR

Nincs több idő! Hallod, miként nyög már a nép:
Némul, felejt, halványul, ő míg él, s te vársz?!

KAR

..incs.. ár.. dő, incs.. ár... dő!
..önts,.. önts, ..ord ... mené!
Mielőtt... elhalv....ulunk,
Mielőtt... elné..ulunk,
Mielőtt...

"MELPOMENÉ"

Elég! (*csend*) E per koncepció. Koholt a vád,
Mi őt ma bűnbakká avatja mindenért.
Sok vád mögött megbúvik egy "lehet", no és
Tengernyi habzó gyűlölet. Ha szent nekünk
A jog, ma még - tények hiányában - halált

Fejére nem mondhat ki senki sem. Tehát...

6. jelenet - Parabaszisz

Parabaszisz hangja hallik kintről hirtelen.

PARABASZISZ

Segíthet-é vak látomás tisztázni ezt?

NARRÁTOR

Parabaszisz!

KAR

..Tat, ..tat, vissz...ért immá...

A vak ..tó, ...busz leg...

..Kója, jó Para...!

PARABASZISZ

(miközben betipeg)

Az éjjel ért egy látomás, meddő vitát

Eldöntni képes! Rút bizonyosság! Szörnyü tény!

MINISZTERELNÖK ÚR

Épp jókor érkezel, te bölcs, beljebb kerülj!

KAR

Ő Parabaszisz.

PARABASZISZ

(liheg) Megfulladok, jaj, úgy siettem én... a zord

Hírt még időben adni át... pff, de messziről

Jövék! Hiszen elbujdokoltam, mert megölt

A szégyen... Összes látomásom mind a könny

Torzítja el! Mióta Szerzőnk homlokán

Hosszú barázdát szánt a gond, nem lát ki ott

Többé szemem, hol eltakar mindent a sós

Víz: bánatának óceánja! - s hittem én,

Varázserőm örökre elhagyott, s a vén

Látó, ki nem lát már, ugyan mit ér..? De most!

Az éjjel újra láttam én, világosabb

Nagy látomást, mint bármikor! Józan, de rút

Históriát, Szerzőnk mi érte - este tán:

Pipája füstje szállt urunknak, állva kint

Aprócska erkélynek zugában, s épp tekint

Le ő a szép öttornyú városra, s ki mint
Még soh'se látta, hosszan elnéz holdsütés
Fényében agg zöld hegy felé. Aztán elő-
Vesz vén mobilt, s messzendzseren nejjének ír:
"Babám! Ne légy dühös, nagyon kérlek, de én
Ezt nem bírom tovább! Megőrülök, ha itt
Kell, hogy maradjak még egy éjszakát!
Tudom, lenyelhetném, mi történt, mert a pénz
Nagy úr, de hát tudod, hogy én milyen hiú
Voltam, vagyok, leszek. Bocsáss meg, kincs! Muszáj.
Elaltatom magam mecseknek tigrisét,
Ha már ki lett herélve így..., jobb is talán...
Egy gondolat bánt engemet! Majd fész tu fész...
Holnap jövök, babám! Ne tarts vissza, s ne mondd,
Hogy rágjam át még egyszer! Átrágtam. Na csók!"
S hogy béfejezte jó urunk, s eltész mobilt,
Szemét eláztatá a könny, de úgy, hogy ó,
A látomás is elhomályosult megint.
Mennyit beszéltem újra! Hadd üljek le, jáj.

7. jelenet - Harmadik epeiszodion

MINISZTERELNÖK ÚR

"Egy gondolat bánt engemet!" Vajon ki más
Lehet? Ugyan mi kell bizonyság még nagyobb?
A Biztos úr miatt hagyott fel jó urunk
A tigris írásával! És most halljam én
A nép szavát!

KAR

.....,
.....?!
.....!!

MINISZTERELNÖK ÚR

Megszűnt a nép szava! S ha még
Továbbra sem mondsz rá halált, mind meghalunk!

BIZTOS ÚR

Eldőlt a kérdés hát. Bocsáss meg, Lóbusz! Én
Bűnös vagyok. Halálba vélem. Mondd, te kincs!

"MELPOMENÉ"

Megölnek így is, úgy is, én adjam ki még

Parancsba, hogy vérvád ne érje őket? Ó!
Mi kín emészt! Hát jó... kimondom én, e szív
Hogy dönt ma itt: ártatlan ő.

Ekkor Narrátor úgy tesz, mintha továbbra is szinkronizálná Melpomenét, de teljesen máshogy folytatja, mint ahogyan a Múza tátog.

NARRÁTOR

Ártatlan ő sose volt, ezért sorsa: halál!

MINISZTERELNÖK ÚR

Sós Kútba tenni!

KAR

.....
.....!!!

A Kar körbefogja Biztos urat. Melpomené nekiiramodik a Narrátornak. Közben némán üvöltözik vele.

NARRÁTOR

(a nézőkhöz) Ekkor Melpomené - teljesen jogosan - rám támadott. *(Melpomenéhez)* Sajnálom!
Kell jó végnek lenni, kell, muszáj...

A vérszomjas Kar eddigre a Kúthoz lökdösi Biztos urat. Biztos úr önként feláll a Kút kávájára. Erre Melpomené is felfigyel, és abbahagyja Narrátor ütlegelését.

BIZTOS ÚR

Éljen soká a gondolat, mi mindig úgy
A jó, miként világra jön. Én gát valék.

A Sós Kútba ugrana, ám ekkor...

8. jelenet - Negyedik epeiszodion

SCHWARTZ

(hangja hallik a Kútból)

Neee!

... Schwartz kimászik a Kútból csapzottan, szurok-feketén. Mindenki ledermed. Schwartz prüszköl, köhög, még sokkos állapotban van.

NARRÁTOR

Ez lehetetlen...

MINISZTERELNÖK ÚR

Nagy ég! Te hogy kerülsz ide, Schwartz?

SCHWARTZ

Ne... Hol vagyok?

MINISZTERELNÖK ÚR

Kútfőn.

SCHWARTZ

Miniszterelnök úr?

Kútfő? S ti mind? Faszom! Ne már! Mégis tehát...

(bekiált a Kútba) A kurva jó anyátokat!

MINISZTERELNÖK ÚR

Mi lelt?

SCHWARTZ

Miért?!

NARRÁTOR

(a nézőkhöz) Még sosem történt olyan Lóbusz huszon... hány éves történetében is? - hogy valaki visszajött volna odakintről...

MINISZTERELNÖK ÚR

Mi lelt?

SCHWARTZ

Mi lelt? Mi lelt?! Kihúztak, baszd meg! Á!!

MINISZTERELNÖK ÚR

Kihúztak? Azt hogy...?

SCHWARTZ

Hogyhogy? Egy cerkát urunk

Kezébe vett, és kész! Szerinted hogy? Na és

Ti mit meredtek? Tán meg is némult a trupp?

Így néz ki egy bukott karakter! Nép! Gyalázz!

MINISZTERELNÖK ÚR

Mostanra mind elcsöndesült...

SCHWARTZ

Tessék?

MINISZTERELNÖK ÚR

Akár

Múzsánk, ki él egyáltalán, és...

SCHWARTZ

(észreveszi Tháliát)

Tháliám!

Múzsám, te nedves szilvahús! Kiszáradál?

(Melpomenéhez) Hallgatsz te is? S ti mind... Egész Lóbusz rohadt...

Miért? Mi történt itt, amíg én kint... *(mindent megért)* Nagy ég...

Mit tettem én...

MINISZTERELNÖK ÚR

Semmit se...

BIZTOS ÚR

Fellebbezni ér?

MINISZTERELNÖK ÚR

Pssst!

SCHWARTZ

(észreveszi Biztos urat) Te drága Biztos úr...

MINISZTERELNÖK ÚR

Megöljük épp...

SCHWARTZ

Miért?

MINISZTERELNÖK ÚR

Mert ő okozta mind e vést...

SCHWARTZ

Én voltam! Ő

Megóvni kész volt minket, én hibáztam, én!

Ha nem szököm meg, s hallgatok reá, ma itt

Nem lenne pusztulás! S az én szép Tháliám... *(hangja elcsuklik)*

MINISZTERELNÖK ÚR

Ki érti ezt?

BIZTOS ÚR

Schwartz úr, ha nékem megbocsát
Aprócska indiszkréciót: miért húzták ki önt?

SCHWARTZ

Először úgy ment még, hogy ágyba szarni tudsz
Oly gördülékenyen: kicsusszantam se' perc
Alatt egy á per négyes ép papírra én,
S fehér lapon mint Schwartz fel is tűnék,
Alighogy innen csellel ellógtam, és
Belé se gondolék, mi bajt hozok reánk...
Testvéreim! Hogyan lehet szóba öntni azt,
Mit láttam és éreztem én ott kint? Színház
Volt ott köröttem minden: állandó csodás
Nász gondolat, s való között: elképzelés
A színpadon már testet ölt azonnal, és
Mindennek immár tétje, súlya lesz, habár
Játék marad! Pazar találmány, s egyszerű:
Egy deszka, színész, és nem árt, ha nézi tán
Embertömeg, bár addig el sem értem én...
Kezdetben egyszer-kétszer el, s felolvasott
Szerzőnk a színészeknek, és másodnap épp
Szájára vett egy köpcös és sármos színész,
(Próbálgatott, mint egy gatyát szokás, s be kell
Valljam, tehetsége, s talán sok más egyéb
Vonása rám hajaz: szerep, s színész csodás
Módon találkozott), mikor történt a gond...
A próba eljutott egy oly színhez - no, hát
Tudjátok, általában én milyen csibész
Vagyok - mikor is Schwartz (de bánom már, nagy ég!)
Letolja nadrágját - naná - és viszkető
Seggét kitörli ő az érvényben levő
Magyar-keresztény, szent alaptörvénnyel, és
Vécén lehúzza azt...

Biztos úr elájul.

Ez élc vitát hevít:

"Szabad? Talán azért erős e vélemény..."

Ijed színész, a rendező, direktor és
Szerzőnk, ki rossz szájízt feloldván, s nyomás
Alatt meg is törvén, kihúzza Schwartzot így,
Mondván, ha segget nem törölhet, szart se ér
Egész szerep. Sokat gyötörte szét magát

Szegény e nagy döntés előtt: ivott gödény-
Mód, ordibált mindenkivel, s most bánja már...
A gyávaságát? Vagy, hogy engem ő leírt?
Mindegy talán... ha Biztos úrra hallgaték,
Szerzőnk nem is készül ki így, s akkor nem irt
Ki bennetek, testvéreim! Bűn hát enyém.

Eddigre Biztos úr magához tér. Schwartz mellé kerül. Ilyenkor most mi van?

MINISZTERELNÖK ÚR
Ez mind miattad volt?

SCHWARTZ

Bocsánat mindenért.

MINISZTERELNÖK ÚR
Akkor neked jár büntetés...

SCHWARTZ

Igen.

MINISZTERELNÖK ÚR

Halál!

Sós Kútba tenni!

A Kar Schwartz felé közelít. Biztos úr fedezi.

SCHWARTZ

Hé, Miniszterelnök úr!

Barátom!

MINISZTERELNÖK ÚR

Az már múlt idő!

BIZTOS ÚR

Ne bánts! Hisz ő...

MINISZTERELNÖK ÚR

A két okostojás, nicsak, jó cimborák!
Sós Kútba velük, úgy a biztos, Biztos úr!

NARRÁTOR

Itt a vége, fuss el véle...

A Kar már éppen belelökne a Sós Kútba mindkettejüket, ám ekkor...

9. jelenet - Exodosz

Thália hirtelen feléled. A kollektív gyilkosság elmarad.

THÁLIA

Nein!! Ezt a gyilkolászást wer hat bewilligt?

SCHWARTZ

Oh, Thalia!

THÁLIA

Schwartz, mein lieber Penis!

Bist du zurückgekommen? Wieso?

Ich liebe dich!

SCHWARTZ

Mein nasses Pflaumefleisch!

KAR

Micsoda váratlan, csodás Überraschung!

Thalia ist aus dem Tod zurückgekommen!

MINISZTERELNÖK ÚR

A nép szava ist wieder da! Habt ihr gehört?

KAR

Wirklich, wirklich, wir können wieder

So laut und ékesen sprechen!

So gut ist, so gut ist wieder glücklich zu sein!

MELPOMENÉ

Édes Thália! Meine liebe Schwester!

THÁLIA

Mi a faszért bist du so froh?

MELPOMENÉ

Du warst tot, Thalia!

THÁLIA

Freilich, freilich...

Te meg warst Dorn-rózsika in deinem előző Leben!

Thália és Melpomené nevetve sír örömében.

SCHWARTZ

Melpomené! Du hast wieder dein Ton!

MELPOMENÉ

Oh, mein Gott! Hallo, mein Volk!
Ich bin wieder da! A hangom besser
Als valaha!

KAR

Lebe lange unsere bölcs Musen!
Lebe! Lebe! Lebe! Lebe lange!

MINISZTERELNÖK ÚR

Was ist passiert? Das versteh' ich überhaupt nicht!

NARRÁTOR

Elnézést! Csak engem zavar, hogy uszkve másfél perce mindenki auf Deutsch beszél a színpadon?

BIZTOS ÚR

Kivéve engem: németül nem értek én...

A Kútban újra hullámozni kezd a víz. Parabaszisz felvillanyozódik.

NARRÁTOR

Guck mal! Das Wasser den Brunnen..

BIZTOS ÚR

Szerzőnkben újra dúl az alkotói kedv!
A Kútban újra víz csobog! Vajon miért?

PARABASZISZ

Entschuldigung bitte! Engedjete most Kútba nézni engem itt...

KAR

Guter Parabaszisz, komm, schau jetzt
In den Brunnen! Was siehst du darin?
Du weiser, alter Mann!

Parabaszisz Kútba néz, és látomása támad.

PARABASZISZ

Kilátok én, e percben épp Szerzőnk szemén...
Felhőket és kékséget lát urunk... talán
Elhunyt szegény, s Mennyekbe szállt... Hohó! Nejét
Is látom, épp mellette ül, hát persze! Ó,
Én vén bolond! Repülnek, úgy tűnik, a két
Ifjú szerelmes, másodosztályon! És
Szerzőnk, ha jól veszem ki, szóra nyitja most
Ajkát, s imígy szól kedvesének: "Engem úgy
Bántott egyetlen gondolat, megmondom én
Mi volt: miért tűrünk mi otthon annyit, és
Némák miért vagyunk, ha másutt él a szó,
S egyáltalán nem tűrni, élni kell! Na, hát
Csak ezt akartam fész tu fész.. Jó, hogy megyünk.
Nem gond, ha Berlinig megírom még a dajcs
Darabnak első felvonását?" *(véget ér a látomás)* Ír urunk!
Viszem tovább a hírt egész Lóbuszban! Ír!
Urunk megint ír! Ír urunk! Ír, ír, megint!

Parabaszisz kiáltozva el.

MELPOMENÉ

Beginnen wir unseren Wettbewerb!

NARRÁTOR

Sehr geehrte Damen und Herren, erhalten Sie mit vielen Grüßen die Figuren von Lóbusz!

KAR

(énekel, táncol)

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium!
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, Dein Heiligtum.
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng geteilt,
Alle Menschen werden Brüder,
Wo Dein sanfter Flügel weilt!

Melpomené és Thália nevet és könnyezik egyszerre. Kézfeltartással igennel szavaznak.

THÁLIA

Ja! Ja! Ja! Eine riesengrosse JA für alle!

KAR

Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng geteilt,
Alle Menschen werden Brüder,
Wo Dein sanfter Flügel weilt!

A Kar minden tagja, beleértve Schwartzot, Miniszterelnök urat és a Narrátort is, ünnepélyes keretek között Kútba ugrik. Zene.

NARRÁTOR

(utoljára ugrik Kútba, de előtte még a nézők felé fordul)

So passiert es, hogy a Múzsák minden gondolatnak bizalmat szavaztak, legyen az akármilyen félkész fajankó, vagy fajanka, vagy egyéb, nem cisznemű fafej, szabadszájú Schwartz, magából kifordult Miniszterelnök úr, vagy épp túlírt Narrátor, mert mi történhetik Szerzőnkkel? Legfeljebb megbukik, ozt csókolom! Apropos, csók! *(az ez után következő narráció lejátsszódik a színen)* Melpomené még lehelt egy rövid csókot Biztos úr homlokára - mondom rövid csókot! - Thália pedig - mivel szegény pára Biztos úr nem tudott németül - nyugdíjba küldte őt, mondván, jól jöhet még Biztos úr, ha Szerzőnk egyszer netán hazajön. (Bár arra nem vennék mérget). A Múzsák még aznap továbbálltak Lóbuszból, *(Melpomené és Thália el)* hogy más író homloklebenyét szállják meg eztán, de biztosak lehetnek benne az utánunk itt felnövő gondolat-generációk, hogy a két Damen még gyakran kommen zurück majd e tájra. Csak szegény Mecseki tigris sajnálom, kár hogy megíratlan maradt... aber wo lett volna benne tigris? Ganz egal... És most, ha megengedik, nagyon izgulok... először lépek auf die Bühne! Die Komödie ist zu Ende! *(beugrik a Kútba)*

10. jelenet - Epilógus

Biztos úr egyedül marad a színen. Megszólítja a nézőket.

BIZTOS ÚR

Megkezdődnek immár a nyugdíjas évek,
S neked, közönség, ki e darabot nézed
Unottan, dühödten, kacagva, vagy éhesen,
Mint vén, azt mondom: ne gondold azt tévesen,
Hogy hasznosan töltötted el e két órát,
Mert - bár a mesét bogozni megér egy próbát -
Előadásunk teljesen okafogyott,
(Leszámítva, hogy ma egész sok jegy fogyott),
Hisz megíródott a megíratlan dráma,

És azt is bevallom: annak sincs nagy ára,
Hogy most e színpadon épp szabadon szólok.
Minek elmenni? Itt jól mennek a dolgok.
E színdarab felvetése: hisztéria,
Fölös fölhajtás, rosszmájú disztópia.
Ha mégis volt benne ismerős félelem,
Két eset van: mindez nem más, mint véletlen;
Vagy az Ön agyában is él egy kollegám,
Sok Biztos úr: töketlen fickó, vagy vénlány.
Kik óvnak cselekvéstől: nehogy baj legyen,
Jobb ma homn művelni földünk csendesen.
Szükség van-e ránk? Vagy mint e színdarab,
Létünk az agyban saját farkába harap?
Biztos úr túlélése? Vagy megfojt? Ki ő?
Túl sok kérdés, de lejárt a játékidő.
Tisztelt közönség, kulcsot most te találj:
Hol legyen Biztos úrnak nyugdíj-korhatár?

VÉGE